

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
13

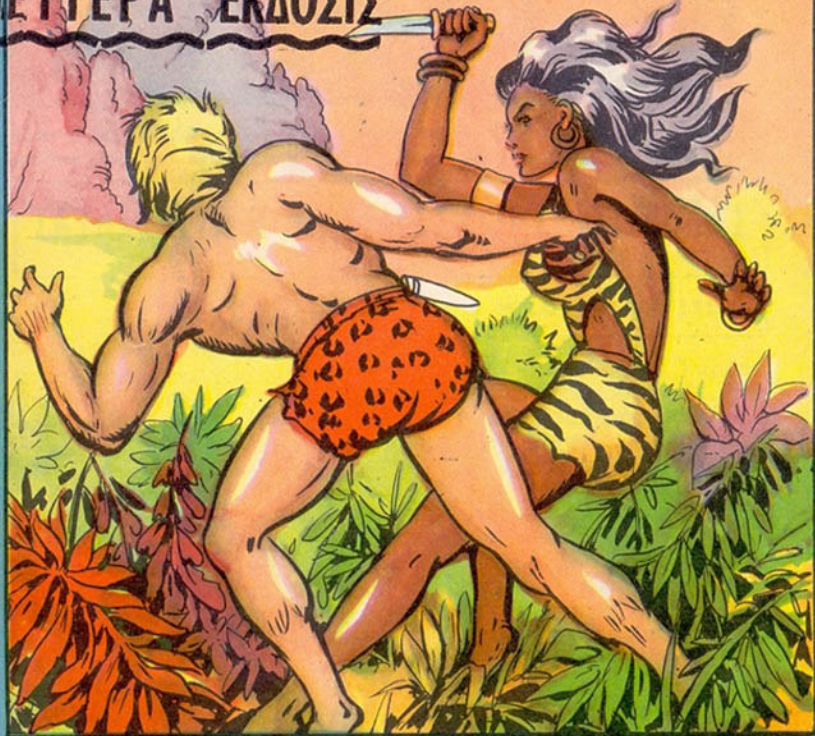
ΤΑΤΑΜΠΟΥ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

NEI
POE



ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ





Πάνω απ' τὸ δέντρο ἡ Ταταμπού κυττάζει λαίμαργα τὸν λευκὸ κακούργο. Θέλει νὰ διατηρήσῃ στὴ μνήμη τὴν εἰκόνα του.

ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΦΩΝΗ

ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ψηλά στήν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ, μὲ τ' ἀπόκρημνα καὶ τρομακτικὰ βράχια, βρίσκεται — ὅπως ξέρουμε — ἡ θρυλικὴ σπηλιά πού ζῇ ὁ γιγαντόσωμος μελαψὸς Ἕλληνας Γκαούρ. . .

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά ἄς πεταχτοῦμε ἀπόψε μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας. . .

— Καὶ νά: Εἶναι πολὺ περασμένα μεσάνυχτα. Κοντεύει πιά νὰ ξημερώσῃ! . . . Μέσα στὴ σπηλιά κοιμοῦνται βαθεῖα, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, οἱ δυὸ συναδελφωμένοι τώρα γίγαν-

τοῦ ΜΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

τες: ὁ Γκαούρ κι ὁ Ταρζάν. Ἀνάμεσά τους ροχαλίζει σὰν ναργιλὲς ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο. . .

Στὸ βάθος τῆς ἴδιας σπηλιάς καὶ σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιά ξαπλωμένη μονάχη, ξαγρυπνᾷ ἡ κοντόχοντρη Χουχού. Τὸ «Μαῦρο τριαντάφυλλο» τῆς Ζούγκλας, ἡ τὸ «Χούρα λέλι φού νταζά» ὅπως λέγεται στὴ διάλεκτο τῶν ἰθαγενῶν τῆς φυλῆς τῆς.

Εἶναι ἡ πρώτη νύχτα πού ἡ ἀσουλούπωτη κι ἀσχημὴ πυγ-

μαία κοιμάται τόσο κοντά με τόν πολυαγαπημένο της Ποκοπίκο. Και ή άμοιρη δέν μπορεί νά κλείση μάτι άπ' τόν φόβο της. Γιατί συλλογιέται:

— "Αν με πάρη ό ύπνος μπορεϊ νά σηκωθή τó «χρυσό μου» και νά ρηή κρυφά νά μου φιλήση τά... μενεξεδένια μου βλέφαρα!...

Ξαφνικά μιá άπελπισμένη μακρυή φωνή σχίζει τó σκοτάδι και φτάνει στ' αυτιά της:

— Ποκοπίκοοοοο!... Ποκοπίκοοοοο!...

— Καλέ ποιός νάναι τέτοια ώρα; μονολογεί ψιθυριστά ή Χουχού. Και γιατί νά φωνάξη τόν Ποκοπίκο και όχι έμένα που τυγχάνω και... ώραία;!

"Ομως ή άπελπισμένη φωνή εξακολουθεϊ νά φτάνη ακόμα στ' αυτιά της:

— Ποκοπίκοοοοοο!... Ποκοπίκοοοοοο!...

Η πυγμαία με τó κωμικό τσουλούφι στο κεφάλι, σηκώνεται άθόρυβα άπ' τά χορταρένια στρωσίδια της και πατώντας στα δάχτυλα τών ποδαριών της πλησιάζει τόν κοιμισμένο... «ναργιλέ». Τόν ξυπνάει χαϊδεύοντάς του τά κοντόσουρα μαλλιά. Και τού ψιθυρίζει:

— Μη με παρεξηγήσης, κου κλί μου, που διέκοψα τó ροχαλητό σου! Για νά κάνω τó τοιοῦτον θά πη πώς είναι μεγάλη ανάγκη.

— Τί τρέχει δηλαδή; ρωτάει βαρειά ό «Δυσθεόρατος άντρακλας».

Κι ή Χουχού τού εξηγεί βιαστικά.

— Κάποιος σέ φωνάξη σά νά ζητάη βοήθεια!... Πάρε τήν άστραφτερή και καινουργές χατζάρα σου και κατέβα κάτω νά τόν σώσης!...

Τήν ίδια στιγμή ή φωνή τού άγνωστου ξανακούγεται:

— Ποκοπίκοοοοοο!... Ποκοπίκοοοοοο!...

Ό νάνος άφουγκράζεται για λίγο άνήσυχος και φοβισμένος. Κι άμέσως γυρίζει άπ' τó άλλο πλευρό μουρμουρίζοντας:

— Άφού φωνάζει τόν... Γκα ούρ, τί ξυπνάς έμένα;

Η Χουχού κλονίζεται. Φαντάζεται πώς μπορεϊ νάκανε λάθος. Νά παράκουσε... Και φέρνει τήν παλάμη στο αυτί της για ν' άκούση καλύτερα.

Και νά: Δέν περνάνε λίγα δευτερόλεπτα κι ή ίδια φωνή ξανακούγεται:

— Γκαούουουουουρ!... Γκα οούουουουρ!...

— Τ' άκούς; τής λέει σιγά ό Ποκοπίκο. Τό είπα κι έγινε!...

Σβέλτος όπως είναι, πετιέται άμέσως όρθός και κυττάζει τούς δυό γίγαντες που κοιμούνται σχεδόν πλάι - πλάι:

— Για δές, αγάπες οί Μαντραχαλέοι! κάνει στη Χουχού. Καλά που είχα πέσει ανάμεσά τους. Άλλοιώς θ' άγκαλιαζόντουσαν και θά φιλιόντουσαν! Χά, χά, χά!

Υστερα γαργαλάει με τήν τεράστια πατούσα του τή μύτη τού Γκαούρ. Κι εκείνος ξυπνάει ξαφνιασμένος και σηκώνεται:

— Τί τρέχει, Ποκοπίκο;

— Κάποιος σέ ζητάει! Τού άποκρίνεται.



‘Η Ταταμπού είναι άφάνταστα όμορφη, δυνατή κι άτρέμνητη. Ίθαγενείς και θεριά παραμερίζουν στο διάβα της . . .

‘Ο μελαψός γίγαντας πετιέται τώρα όρθός. Άκούει κι αυτός την άγνωστη άπελπισμένη φωνή που τον καλεί.

— Πάω νά δώ, μουρμουρίζει άποφασιστικά. Κι άκράτητος σάν κεραυνός άρχίζει νά κατεβαίνει τά τρομακτικά βράχια του βουνού του.

Σάν φτάνει γρήγορα στους πρόποδες, κάποιος γνωστός του μαύρος ίθαγενής τον περιμένει:

— Άφέντη Γκαούρ, του λέει ανήσυχος. ‘Η Ταταμπού κινδυνεύει. Πρόφτασε, όσο μπορείς πιο γρήγορα, νά τη σώσεις!

— Πώς;! κάνει κατάπληκτος ό γιγαντόσωμος Έλληνας. ‘Η φοβερή βασίλισσα της Ζούγκλας βρίσκεται στην περιοχή μας;!

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ!

‘Η άγρια και παρθένα Ζούγκλα της περιοχής που διαδραματίζονται τά γεγονότα μας, χωρίζεται στα δυό από ένα μεγάλο ποτάμι με άμέτρητους κροκόδειλους. . .

Πέρα λοιπόν απ’ τό μεγάλο συτό ποτάμι ζή και βασιλεύει ή κοσμοξακουσμένη Ταταμπού!

Είναι μιά γεροδεμένη και πανώρια μελαψή κοπέλλα ως δεκαοχτώ χρόνων. Τά μαλλιά της είναι μακρυά, κατάμαυρα, σγουρά και ξέπλεκα. . . Τά μάτια της μαυροπράσινα κι ή ματιά της περήφανη σάν του άητού! . . . Σέ δύναμι και σέ θάρρος ξεπερνάει κι αυτά τά λιοντάρια!..

Ἡ Ταταμποῦ γενήθηκε καὶ μεγάλωσε στὴν ἀγρία Ζούγκλα. Πατέρας της ἦταν ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς μελαψῆς φυλῆς ποὺ ἡ καταγωγή της κρατοῦσε ἀπὸ κάποια παλιὰ ἐπιμειξία τῶν ἀπογόνων τοῦ Μεγαλέξανδρου μὲ Ἰθαγενεῖς...

Μητέρα τῆς Ταταμποῦ ἦταν μιὰ Ἑλληνίδα λευκὴ γυναίκα ποὺ εἶχε φτάσει στὴ Ζούγκλα μαζί μὲ κάποιον συμπατριώτη της κυνηγὸ ἀγρίων θηρίων.

Ὁ φύλαρχος ποὺ τὴν εἶδε τυχαῖα κάποτε ἐννοίωσε μεγάλο θαυμασμό γιὰ τὴν ὁμορφιά της. Καὶ κάνοντας νυχτερινὴ ἐπιδρομὴ στὸν καταυλισμὸ τοῦ Ἑλλήνα κυνηγοῦ, τὴν ἄρπαξε καὶ τὴν ἔφερε στὸ χορταρένιο παλάτι του.

Ἔτσι, σιγὰ - σιγὰ, μὲ τὴν καλωσύνη κατάφερε νὰ τὸν συμπαθήσῃ ἡ ὁμορφὴ λευκὴ καὶ νὰ γίνῃ μὲ τὴ θέλησί της συντρόφισσά του. Κι ὕστερα ἀπὸ δυὸ - τρία χρόνια τοῦ χάρισε ἕνα χαριτωμένο μελαψὸ κοριτσάκι. Τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα Ταταμποῦ ποὺ στὴ γλώσσα τους θὰ πῇ «Σίφουνας». Γιατὶ τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ἀπὸ μικρὸ ἔδειχνε πὼς θὰ γίνῃ ὀρμητικὴ κι ἀτρόμητη κοπέλλα!

Ἀργότερα ὁ φύλαρχος κ' ἡ λευκὴ γυναίκα τοῦ ἔμαθαν πὼς ὁ Ἑλλήνας κυνηγὸς μὲ τὴν ἰθαγενὴ συντρόφισσά του καὶ τὸ μικρὸ μελαψὸ ἀγοράκι τους — τὸν Γκαοῦρ — εἶχαν χαθῇ. Μιὰ τρομερὴ γορίλλαῖνα ποὺ ὁ κυνηγὸς σκότωσε κατὰ λάθος τὸ μικρὸ της, σπάραξε κι αὐτὸν καὶ τὴ συντρόφισσά του. Καὶ ἄρπάζοντας τὸ ἀγοράκι

τοὺς εἶχε χαθῇ μέσα στὴ Ζούγκλα...

Ἡ Ταταμποῦ μεγάλωσε σὰν πραγματικὴ βασιλοπούλα, ὥσπου ἔφτασε νὰ γίνῃ δεκάξη χρόνων.

Ξέρεῖ νὰ μιλᾷ τις γλώσσες τῶν ἰθαγενῶν καὶ τῶν λευκῶν. Ξέρεῖ ἀκόμα καὶ τὴ δύσκολη γλώσσα τῆς μητέρας της : τὴν Ἑλληνικὴ.

Κάποτε ἕνας λευκός, ξανθὸς καὶ γιγαντόσωμος Ἄντρας, βλέπει τυχαῖα τὴν πανώρια Ταταμποῦ. Καὶ χύνεται νὰ τὴν ἄρπάξῃ γιὰ νὰ τὴν κάνῃ σκλάβου του...

Ἡ μελαψὴ κοπέλλα τρέχει νὰ σωθῇ κι ὁ λευκὸς ἀγνώστος κυνηγᾷ νὰ τὴν φτάσῃ... Μὰ κουτσαίνει ἐλαφρά ἀπ' τὸ δεξί του πόδι. Κ' ἡ Ταταμποῦ, ποὺ τρέχει πιὸ γρήγορα ἀπ' αὐτόν, φτάνει ἀλαφιασμένη στὸ παλάτι τοῦ πατέρα της.

Ὁ φύλαρχος, ἡ λευκὴ γυναίκα τοῦ κι ὅσοι ἀνθρώποι τοὺς βρίσκονται ἐκεῖ, βγαίνουν νὰ χτυπηθοῦν μὲ τὸν ἐπιδρομέα...

Ὅμως ὁ λευκὸς γίγαντας εἶναι ἀφάνταστα δυνατὸς κι ἀτρόμητος.

Ἐναν - ἕναν καταφέρνει νὰ τοὺς σκοτώσῃ ὅλους: Καὶ τὸν φύλαρχο καὶ τὴ γυναίκα του καὶ τοὺς ἰθαγενεῖς φρουροὺς τοῦ παλατιοῦ τους.

Ὑστερα, λεύθερος πιά, ψάχνει νὰ βρῇ καὶ ν' ἄρπάξῃ σκλάβου τοῦ τὴν πανέμορφη μελαψὴ κόρη.

Μὰ ἡ Ταταμποῦ ἔχει σκαρφαλώσει στὴν κορφὴ ἑνὸς κοντινοῦ γιγαντιαίου δέντρου καὶ τὸν παρακολουθεῖ ἀπὸ ψηλά

νά ψάχνη άδικα.

“Ωσπου τέλος, ό κακός λευκός άντρας τώ παίρνει άπόφασι πώς δέν θά мүρέση νά τήν βρή και φεύγει άπρακτος, μέ τά χέρια του βαμμένα στο αίμα τόσων άδικοσκοτωμένων.

“Η Ταταμπού, ψηλά άπ’ τώ δέντρο, τόν κυττάζει λαίμαργα καθώς άπομακρύνεται. Θέλει ν’ άποτυπώσει και νά συγκρατήσει στη μνήμη της ζωντανή τήν εικόνα τού κακούργου. Γιατί έχει όρκιστή στις ψυχές τού Πατέρα και τής Μητέρας της νά έκδικηθή κάποτε. Νά τόν τιμωρήσει σκληρά για τά εγκλήματά του!

“Από τότε ή όρφανή κοπέλλα παρατάει τώ έρημο πιά παλάτι τους και ζή μονάχη σέ μία ψηλή άπρόσιτη σπηλιά. “Ενα μαχαίρι μέ χρυσή λαβή είναι ό άχώριστος σύντροφός της.

“Ετσι, περνούν δυό όλόκληρα χρόνια. “Η Ταταμπού είναι τώρα δεκαοχτώ χρόνων. Και στο διάστημα αυτό έχει γίνει μία μεγαλόσωμη γεροδεμένη κοπέλλα, άφάνταστα όμορφη, εύγενική, καλόκαρδη, αλλά και δυνατή κι άτρόμητη στους κινδύνους.

Κανένας άντρας δέν τολμάει πιά νά τά βάλη μαζί της. “Ανθρωποι και θерία παραμερίζουν στο διάβα της.

Οί ίθαγενείς τή φοβούνται και τή λατρεύουν σαν θεά τους! Είναι για όλους ή τρομερή και άνίκητη Ταταμπού. “Η πανώρια βασίλισσα τής Ζούγκλας!

Μά ή ύπέροχη αυτή κοπέλ-

λα ζή μ’ ένα μοναδικό σκοπό: Νά έκδικηθή τόν άγνωστο λευκό. Τόν κακούργο πού σκότωσε άδικα τόν πατέρα και τή μητέρα της...

“Ετσι, μέρα και νύχτα ψάχνει ακούραστη τ’ άτέλειωτα παρθένα δάση, τις σπηλιές και τις χαράδρες τής άγριας περιοχής, ζητώντας ν’ ανακαλύψη τά ίχνη του...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ

“Ο Ταρζάν κι’ ό Γκαούρ έχουν ακούσει πολλές φορές νά μιλάνε για τήν πανώρια κι’ άτρόμητη Ταταμπού, τή βασίλισσα τής Πέρα Ζούγκλας. “Ιθαγενείς πού έτυχε νά τήν αντικρύσουν, μιλάνε μέ άνείπωτο θαυμασμό και δέος γι’ αυτήν.

“Ολοι τους συμφωνούν πως είναι όμορφη, καλόκαρδη, εύγενική, περήφανη, γενναία, χεροδύναμη και άτρόμητη!

“Ομως οί δυό γίγαντες ποτέ δέν έτυχε νά τή συναντήσουν. Γιατί άπό τήν Πέρα Ζούγκλα τους χωρίζει τώ μεγάλο φαρδύ και βαθύ ποτάμι μέ τούς άμέτρητους κροκόδειλους... Για νά περάσει κανείς στην άντικρυνή του όθθη χρειάζεται γερή και μεγάλη θάρκα. Ούτε ό Ταρζάν, ούτε ό Γκαούρ έχουν τέτοιο πλεούμενο...

... ..
Μονάχη — όπως είπαμε — ή Ταταμπού, μέ μοναδικό σύντροφο και προτάτη τώ φονικό της χρυσό μαχαίρι, περιπλανιέται, μέρα και νύχτα, στην άγρια περιοχή, άναζητώντας

τὸν θανάσμο ἐχθρό της... Ποτὲ ὅμως δὲν ἔχει μιλήσει σὲ κανέναν γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὰ ἐγκλήματά του. Καὶ κανένας δὲν ξέρει τὸ θουβὸ ἡφαίστειο τῆς ἐκδίκης πού κοχλάζει στὰ πονεμένα στήθεια της.

Νὰ ὅμως πού κάποτε ξεμακραίνει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἀπ' τὴν περιοχὴ πού ζῇ καὶ βασιλεύει. Καὶ κάποια νύχτα τὰ ἄγνωστα μονοπάτια τῆς θυγάζουν στὶς ὄχθες τοῦ μεγάλου ποταμοῦ πού χωρίζει τὶς δυὸ ἀπέραντες κι' ἄγριες Ζοῦγκλες.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα Ταταμποῦ νοιώθει ἀφάνταστα κουρασμένη ἀπ' τὴν ἀτέλειωτη πορεία πού ἔχει κάνει. Γιὰ νὰ περάσει, λοιπόν, πιὸ ἀσφαλισμένα τὴ νύχτα της κρύβεται καὶ πλαγιάζει σὲ μιὰ εὐρύχωρη κουφάλα κάποιου γέρικου δέντρου. Καὶ ἐξαντλημένη καθὼς εἶναι, θυβίζεται γρήγορα σ' ἕναν βαρὺ ὕπνο...

Κάτι ὅμως τὴν ξαφνιάζει σὲ λίγο καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ ξυπνήσει καὶ νὰ τιναχτῇ ὀρθὴ μέσα στὴν κρυψώνα της. Καὶ βλέποντας τι συμβαίνει, κάνει νὰ τραβήξει ἀπ' τὴ ζώνη τὸ μαχαίρι της.

Μὰ δὲν προφταίνει...

Ἐξω ἀπ' τὴν κουφάλα τοῦ δέντρου βρίσκεται ἕνα μπουλούκι ἀπὸ ἄγριους γιγαντώσους ἀραπάδες. Τὴν τραβᾶνε θάνασσα ἀπὸ μέσα καὶ κάνουν νὰ τὴ δέσουν μὲ χορτόσχοινα.

Ἡ χυροδόναμη κι' ἀτρόμητη Ταταμποῦ, πού στὶς φλέβες της κυλάει τὸ ὑπέροχο ἑλλη-

νικὸ αἷμα, δὲν δέχεται νὰ ὑποκύψει μὲ κανένα τρόπο στοὺς ἀραπάδες της.

Παλεύει μὲ ἀφάνταστη ὁρμὴ τοὺς μαύρους κακούργους καὶ ζητάει μὲ ἀπεγνωσμένες κινήσεις νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ βρωμερά τους χέρια...

Δὲν τὰ καταφέρνει ὅμως ! Αὐτὴ εἶναι μιὰ καὶ οἱ ἀραπάδες πολλοί.

Ὡσπου τέλος καταφέρνουν, ὄχι νὰ τὴ δαμάσουν μὰ νὰ δέσουν μὲ χορτόσχοινα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της.

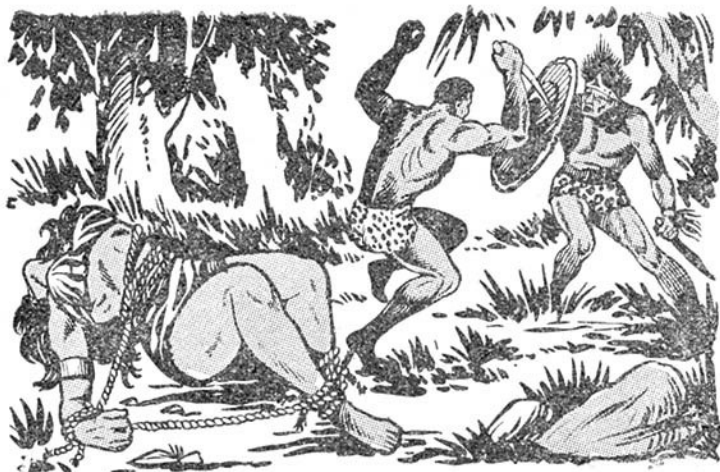
Ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα θρίσκεται γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ της σὲ τόσο δύσκολη θέσι...

Οἱ μαύροι τὴν ἔχουν φορτωθῇ κιόλας κι' ὅλοι μαζί προχωροῦν, ἀσφαλῶς γιὰ τὸ χωριὸ τῆς φυλῆς τους.

Ἡ Ταταμποῦ οὐρλιάζει τώρα σὰν πληγωμένη τίγρι ! Τὰ κατάσπαρα μὰ ργαριταρένια δόντια της τρίζουν ἀπαίσια !... Καὶ δεμένη καθὼς εἶναι, κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ λευθερωθῇ...

Σὲ μιὰ στιγμή καταφέρνει νὰ δαγκώσῃ μὲ λύσσα τὸ ἀριστερὸ χέρι ἑνὸς ἀπ' τοὺς μαύρους πού τὴ σηκώνουν. Καὶ φτύνει ἀμέσως μὲ ἀηδία ἕνα ματωμένο κομμάτι σόκοκας...

Ὁ γιγαντώσμος ἰθαγενὴς οὐρλιάζει ἀπ' τοὺς πόνους, ἐνῶ σχεδὸν ταυτόχρονα δίνει, μὲ τὸ δεξιὸ του χέρι, τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι τῆς φοβερῆς γυναίκας. Κι' ἡ Ταταμποῦ μένει ἀναίσθητη. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ, ἐπὶ τέλους !



‘Ο φύλαρχος κι ὁ γιός του μονεμαχέυν με ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία μπροστὰ στὸ δεμένον θῦμα τους.

Ο ΤΕΡΑΤΟΜΟΡΦΟΣ ΜΑΧ-ΑΡΟΝ

‘Όταν ἡ ἀναίσθητη πανώρια ‘Ελληνίδα συνέρχεται, θρίσκειται στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς χορταρένιου παλατιοῦ. ‘Εξακολουθεῖ νὰ εἶναι δεμένη χειροπόδαρα. Τὴν ἔχουν ὁμως ξαπλώσει πάνω σὲ ξερὰ μαλακὰ χορτάρια.

‘Αντίκρου της στέκει ὀρθὸς ἕνας τερατόμορφος κι’ ἄγριος φύλαρχος: ὁ τρομερὸς Μάχ-‘Αρόν.

‘Η Ταταμποῦ δὲν τὸν ἔχει ποτὲ ἄλλοτε ἀντικρύσει. ‘Όμως τὸν ἀναγνωρίζει ἀμέσως. Γιατὶ ἔχει ἀκούσει πολλοὺς ἰθαγενεῖς νὰ μιλᾶνε γι’ αὐτόν.

‘Ο φύλαρχος εἶναι ἕνας μεσόκοπος μαῦρος ὡς πενήντα χρόνων, με καρδιά κρύα σὰν

τὴν πέτρα καὶ ψυχὴ μαύρη σὰν τὸ κάρβουνο! Τὰ χεῖλια του στάζουν πάντα φάρμακι καὶ τὰ χέρια του αἷμα!

‘Ο τερατόμορφος Μάχ-‘Αρόν κυττάζει τὴ δεμένη κόρη καὶ χαμογελάει ἀποκρουστικά κι’ ἀπαίσια:

— Ταταμποῦ, μὲ συγγρίζει. Εἶσαι πιὸ ὁμορφὴ ἀπ’ ὅσο εἶχα ἀκούσει νὰ λένε γιὰ σένα... Θέλεις νὰ μείνης γιὰ πάντα κοντά μου; Θέλεις νὰ σὲ κάνω βασίλισσα τῆς φυλῆς;

‘Η ἀτρόμητη ‘Ελληνίδα τοῦ ρίχνει μιὰ ματιά γεμάτη περιφρόνησι καὶ ἀηδία...

‘Ο φύλαρχος κάτι πάει νὰ ξαναπῇ, μὰ τὴν ἴδια στιγμή μπαίνει σὰν σίφουνας μέσα στὸ πρωτόγονο παλάτι ἕνας νέος καὶ γεροδεμένος ἀράτης...

‘Η Ταταμπού άπ’ τὸ θάρρος πού ἔχει κι’ άπ’ τὸ ντύσιμο του καταλαβαίνει πώς εἶναι ὁ γιός τοῦ ἀπαίσιου φύλαρχου. Ἐχει ἀκούσει κάποτε τ’ ὄνομά του καί πασχίζει νὰ τὸ θυμηθῇ.

Καί νά: Ὁ διάδοχος τοῦ φύλαρχου κυττάζει μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό καί άρπακτική διάθεσι τὴν πανέμορφη μελαψή κόρη...

Ὅμως, ἡ ἔξυπνη Ταταμπού καταστρώνει ἀμέσως στὸ μυαλό της ἕνα σατανικό σχέδιο σωτηρίας. Ξανακυττάζει μὲ περιφρόνησι τὸν φύλαρχο καί τοῦ λέει:

— Λυπάμαι Μάχ-Άρόν, μιά αὐτὸ πού μοῦ ζητάς δὲν μπορεῖ νὰ γίνη... Εἶσαι ἕνας ἄσχημος γέρος καί σὲ συχαίνωμαι... Ἐγώ, ἐπίτηδες ἔπεσα στὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων σου γιὰ νὰ μὲ φέρουν ἐδῶ στὸ παλάτι. Γιατί ἀγαπῶ τὸν πανώριο κι’ ἀτρόμητο γιό σου, τὸν διάδοχο Κόρς. Αὐτὸν ἤθελα νὰ συναντήσω καί νὰ γίνω σκλάβά καὶ παντοτεινὴ συντρόφισσά του!

Τὰ μάτια τώρα τοῦ νεαροῦ μαύρου λάμπουν ἀπὸ χαρὰ καί περηφάνεια... Μὰ ὁ τερατόμορφος πατέρας του ἀγριεῖ:

— Κόρς, μουγγρίζει. Γκρεμοῖσακίσου ἀμέσως ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι μου!

Μὰ κι’ ὁ γιός τυφλωμένος άπ’ τὴν ὁμορφιά τῆς Ταταμπού, ξεχνάει πώς ὁ Μάχ-Άρόν εἶναι πατέρας του:

— Νά φύγης ἐσύ, τοῦ ἀποκρίνεται ξαναμμένος. Ἡ με-

λαψή γυναίκα θέλει νὰ γίνη δική μου σκλάβά.

Ὁ κακοῦργος φύλαρχος τραβάει τὸ μαχαίρι του:

— Φεύγεις λοιπόν;

— Ὁχι, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Κόρς, τραβῶντας σχεδὸν ἀμέσως καί τὸ δικό του.

Κι’ ἀλλοίμονο... Σὲ λίγες στιγμὲς τρομακτικὴ πάλι ἀρχίζει πλάι στῇ δεμένη μελαψή σκλάβά. Πατέρας καί γιός, τυφλωμένοι άπ’ τὸ πάθος τους, χτυπιῶνται μὲ λύσσα σάν θανάσιμοι ἐχθροί. Στὸ φούντωμα τῶν ἄγριων ἐνστίκτων τους, δὲν λογαριάζουν: οὔτε ὁ ἕνας πώς εἶναι πατέρας, οὔτε ὁ ἄλλος πώς εἶναι γιός! Ἐνα μονάχα λαχταρεῖ ὁ καθένας τους: Νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀντίπαλό του καί ν’ ἀποκτήσῃ αὐτὸς τὴν πανώρια κοπέλλα.

Ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμή ὁ Κόρς καταφέρνει νὰ τραυματίσῃ τὸν πατέρα του. Καί ὁ φύλαρχος σωριάζεται κάτω οὐρλιάζοντας ἄγρια άπ’ τοὺς πόνους.

Ὁ διάδοχος παρατάει τὸν ἐτοιμοθάνατο φύλαρχο καί μὲ τὸ ματωμένο μαχαίρι πού κρατᾷ κόβει γρήγορα τὰ χορτόσχοινα πού κρατοῦν δεμένη τὴν Ταταμπού.

— Πᾶμε, τῆς λέει. Ὅταν ψοφήσῃ ὁ γέρος θά ξαναγυρίσουμε στὸ παλ...

Μὰ ἡ τελευταία λέξι πνίγεται στὸ λαιμό του. Τὸ χτύπημα πού εἶχε δεχτῇ ὁ φύλαρχος δὲν ἦταν θανατηφόρο. Ἔτσι, γρήγορα μπόρεσε ν’ ἀνασηκωθῇ καί νὰ καρφώσῃ μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι του στῇ ράχι τοῦ

αντίζηλου γιου του.

Ο νεαρός Κόρς σωριάζεται κάτω και σφαδάζοντας για λίγες στιγμές, άπομένει άκίνητος, νεκρός!

Ο τερατόμορφος Μάχ-Αρόν, καγχάζει τώρα με άγριο ένθουσιασμό:

— Σ' έφαγα, σκύλε! Χό, χό, χό!... Σ' έφαγα!

Κι' άπλώνοντας τὰ μαύρα, τριχωτά μπράτσα του, κάνει ν' άγκαλιάση την όμορφη σκλάβο.

Μά ή τρομερή και περήφανη Έλληνίδα δέν δειλιάζει ποτέ! Μέ άφάνταστη σβελλάδα τραβάει άπ' τη ζώνη τὸ φονικό μαχαίρι πού οί άραπάδες ξέχασαν νά της πάρουν. Και τὸ καρφώνει σταθερά και μέ δύναμι στην καρδιά του.

Άπ' τὰ χείλια του κακούργου φύλαρχου θγαίνει ένα άπαίσιο μουγγρητό. Και ταυτόχρονα σωριάζεται άψυχος κάτω...

ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η άτρόμητη μελαψή Έλληνίδα είναι έλεύθερη πιά! Χωρίς στιγμή νά χάση θγαίνει άπό τὸ τραγικό χορταρένιο παλάτι μέ τούς δυο νεκρούς και σαστισμένη καθώς είναι παύει λαθεμένη κατεύθυνσι: Άντι νά τραθήξη πρὸς την περιοχή της, τρέχει πρὸς τὸ μεγάλο ποτάμι...

Όμως λίγες στιγμές μετά τὸ φευγιό της, οί άνθρωποι τοῦ Μάχ-Αρόν μπαίνουν άνήσυχoi στο παλάτι. Άντικρύζουν μέ φρίκη τὸν φύλαρχο και τὸ γιό του νεκρούς και καταλαβαί-

νουν πὼς ή μελαψή γυναίκα τούς έχει σκοτώσει... Έτσι τρέχουν άμέσως ξωπίσω της, κυνηγώντας νά την πιάσουν. Και τότε θά τη γδάρουν ζωντανή καθὼς δρίζουν οί άγριοι νόμοι της φυλῆς τους.

Μά ή Ταταμπού δέν πιάνεται εύκολα. Αὐτή τρέχει πιὸ γρήγορα κι' άπό έλάφι...

Και νά: Σέ λίγο φτάνει στην όχθη τοῦ ποταμιού πού χωρίζει στὰ δυο τὴ Ζούγκλα. Τότε μονάχα καταλαβαίνει τη στραβή κατεύθυνσι πού είχε πάρει και την τραγική θέσι πού βρίσκεται...

Άν κάνη πρὸς τὰ πίσω, θά πέση στὰ χέρια τῶν μανιασμένων άραπάδων πού την κυνηγούν... Άν προχωρήση, θά πέση στὰ θαθεία νερά τοῦ ποταμιού και στὰ δόντια τῶν πεινασμένων κροκοδείλων. Κι' οί δυο θάνατοι πού την προσμένουν είναι τὸ ίδιο φρικτό κι' άπαίσιο!...

Η μελαψή Έλληνίδα σταματάει στην όχθη, για λίγες στιγμές, συλλογισμένη και άναποφάσιστη! Άπ' τὰ δυο κακά πού την περιμένουν, διαλέγει τὸ «υῆ χειρότερο». Και δέν άργεί νά πάρη την άπόφασί της: Προτιμάει τὰ δόντια τῶν κροκοδείλων. Τὸ ζωντανό γδάρσιμο τῶν μαύρων είναι πιὸ φρικτό!...

Έτσι και σάν τεράστιος βάτραχος βουτάει στο νερό.

— Μπλούμι!..

Κι' άμέσως, όσο πιὸ γρήγορα μπορεί, άρχίζει νά κουνά χέρια-πόδια. Δαιμάζει τὸ όρμητικό ρεύμα τοῦ ποταμοῦ και

προχωρεί προς την αντικρυνή
 ὄχθη πού τὰ μάτια της τὴν ξε-
 χωρίζουν νὰ φαντάζῃ θαμπὰ
 στὸ χλωμὸ φῶς μιᾶς λεπτῆς κι'
 ἀδύναμης φέτας φεγγαριοῦ.

Ὅμως ἀπ' τὸν παφλασμό
 τοῦ νεροῦ ξυπνοῦν οἱ κροκό-
 δειλοι. Μυρίζονται τὸ τρυφερὸ
 θυμα πού θρέθηκε στὰ νερά
 τους καὶ τρέχουν ξωπίσω
 της. Ταυτόχρονα ἀνοίγουν λαί-
 μαργα καὶ τὶς τεοάστιες μασ-
 σέλες τους, σὰ νὰ θέλουν νὰ
 τὴ ρουφήξουν ἀπὸ μακριά...

Ἡ ἀτρόμητη Ταταμποῦ μπο-
 ρεῖ νὰ κολυμπᾷ στὸ νερὸ κα-
 λύτερα κι' ἀπὸ ψάρι... Μὲ γρή-
 γορες κι' ἀπότομες βουτιὲς
 καταφέρνει στὴν ἀρχὴ νὰ τοὺς
 ξεφεύγῃ. Σιγά-σιγά ὅμως στὸ
 κυνήγι της παίρνουν μέρος κι'
 ἄλλοι πεινασμένοι κροκόδει-
 λοι. Κι' ὅλοι μαζί τὴν κυκλώ-
 νουν.

Ἡ ἄμοιρη κόρη καταλαβαί-
 νει πιά πὼς δὲν γλυτώνει. Κά-
 ποιος ἀπ' ὅλους θὰ καταφέρῃ
 νὰ τὴν ἀρπάξῃ στὶς θανατερὲς
 μασσέλες του.

Νὰ ὅμως πού ἡ τραγικὴ ἀ-
 πόγνωσι φέρνει στὸ σαστισμέ-
 νο μυαλό της μιὰ σωτήρια ἰ-
 δέα:

Βάζει γρήγορα τὸ μαχαίρι
 πού κρατᾷ στὴ θήκη τῆς ζώ-
 νης της. Καὶ κάνοντας ἕναν ἀ-
 φάνταστα γρήγορο ἐλιγμό,
 βουτάει στὰ νερά καὶ προχω-
 ρώντας κάτω ἀπ' αὐτά, ξανα-
 βγαίνει στὴν ἐπιφάνεια ξε-
 ὅς ἀπ' τὸν κλοιὸ τῶν κροκοδεί-
 λων πού τὴν εἶχαν περικυκλώ-
 σει...

Ἀμέσως ἕνας ἀπ' τοὺς κοο-
 κόδειλους, ὁ πιὸ μεγαλόσωμος

καὶ γρήγορος, ξεχωρίζει ἀπὸ
 τοὺς ἄλλους. Καὶ τρέχει νὰ τὴ
 φτάσῃ καὶ νὰ τὴν ἀρπάξῃ ἐ-
 κεῖνος.

Ἡ Ταταμποῦ γυρίζει μὲ μέ-
 τωπο πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν πε-
 ριμένει. Κι' ὅταν τὸ τρομερὸ
 ἀμφίβιο θηρίο φτάνει κοντά
 της, μ' ἕνα ἀπότομο κι' ὑπερ-
 ἄνθρωπο πήδημα, θρίσκει
 καθάλα στὴ σκληρὴ φολιδωτὴ
 ράχι του. Ταυτόχρονα ἀγκα-
 λιάζει καὶ οφίγγει μὲ τὰ πό-
 δια της τὴν κοιλιά του. Γαι-
 τζώνεται ὅσο γίνεται πιὸ γερά
 πάνω στὸν δυσκίνητο κροκό-
 δειλο.

Ἔτσι καὶ ποῖν, καλὰ-καλὰ,
 τὸ θηρίο καταλάβῃ τί ἔχει συμ-
 βῆ, ἢ φοδερὴ Ἑλληνίδα κάνει
 κάτι ἀφάνταστα ἔξυπνο: Ἀπ'
 τὴ ράχι τοῦ κροκόδειλου πού
 θρίσκει, γέρονι τὸ κορμὶ της
 πρὸς τὸ κεφάλι του. Καὶ ἀπλώ-
 νοντας τὶς дуό της παλάμες
 σκεπάζει μὲ αὐτὲς τὰ μεγάλα
 γουρλωμένα μάτια του.

Τὸ πεινασμένο θηρίο δὲν βλέ-
 πει πιά. Καὶ κολυμπώντας ἀρ-
 χίζει νὰ διαγράφῃ κύκλους μέ-
 σα στὸ ποτάμι.

Ἡ Ταταμποῦ θρίσκει τώρα
 ἕναν παοάξενο τρόπο γιὰ νὰ
 κυβερνήσῃ τὸν προσωρινὰ τι-
 φλωμένο κροκόδειλο. Κι' αὐτὸ
 γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ τὴ
 βγάλῃ γρήγορα στὴν ἀντικου-
 ὄχθη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ:

Τρσβάει τὴ μιὰ παλάμη της
 καὶ ξεσκεπάζει τὸ δεξιὸ μάτι
 τοῦ τεράστιου ἑρπετοῦ. Κι' ἐ-
 κεῖνο, ὅπως εἶναι φυσικό, προ-
 χωρεῖ ἀμέσως πρὸς τὰ δεξιὰ.
 Ποὺς τὸ μέρος δηλαδὴ πού
 βλέπει τὸ λευθερωμένο μάτι



Ἡ πανώρια κι ἀτρόμητη Ταταμπού πηδάει στή ράχι τοῦ κροκόδειλου καὶ τοῦ κλείνει μὲ τὴν παλάμη της τὰ μάτια.

του.

Ἡ μελαψὴ κόρη ξανακλείνει σὲ λίγο τὸ δεξιὸ μάτι τοῦ κροκόδειλου καὶ ξεσκεπάζει μὲ τὴν παλάμη της τὸ ἀριστερό του...

Ἔτσι τὸ θηρίο βλέπει τώρα μόνο πρὸς τ' ἀριστερά καὶ πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι προχωρεῖ.

Σὰν ὅμως ἡ Ταταμπού δὴ πῶς λοξοδρόμησε περισσότερο ἀπ' ὅσο πρέπει, κλείνει πάλι τὸ ἀριστερὸ μάτι του καὶ ξαναανοίγει τὸ δεξί.

Ἔτσι καὶ μὲ ἀτέλειωτα ζικ-ζακ, ἡ ξευπνη κοπέλλα καταφέρει νὰ ὀδηγήσῃ τὸν τεράστιο κροκόδειλο στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη. Κι' ἐκεῖ, πηδώντας ἀνάλαφρη ἀπ' τὴ ράχι του, πατάει στὴ στεριά. Ἐχει σωθῇ!..

Κανένας ἀπ' τοὺς τόσοις ἄλλους πεινασμένους κροκόδειλους ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸν γιγαντώσωμο σύντροφό τους, δὲν τόλμησε ν' ἀρπάξῃ ἀπ' τὴ ράχι τοῦ τῆ μελαψῆ κοπέλλας. Εἴτε γιατί τὸν φοβόντουσαν σὰν πιὸ μεγάλο καὶ δυνατό, εἴτε γιατί νόμιζαν πὼς ἐκεῖνος εἶχε καταφέρει ν' ἀρπάξῃ πρῶτος τὸ θῦμα. Κι' ἔτρεχε στὴν ὄχθη γιὰ νὰ τὸ καταβροχθίσῃ. Καὶ τὰ θηριὰ ἀκόμα διστάζουν ν' ἀρπάξῃ τὸ ἕνα τὴ «μπουκιὰ» ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ἄλλου... Μόνον οἱ ἄνθρωποι, καμμιά φορά, δὲν διστάζουν νὰ κάνουν κάτι τέτοιο...

Ὅσο γιὰ τὸν τρομερὸ κροκόδειλο ποὺ ἀθελά του ἐβγαλε στὴν ὄχθη κι' ἔσωσε τὴν Ταταμπού, πολλοὶ θὰ σκε-

φτούν: Πώς, τὸ ἀμφίβιο αὐτὸ
θεριό, ἀφοῦ ἔνοιωθε πάνω στὴ
ράχι του ἕνα ἄνθρωπο, ἔξα-
κολουθοῦσε νὰ κολουμπάη στὴν
ἐπιφάνεια; Δὲν θὰ μπορούσε
νὰ βουτήξῃ στὰ βαθειὰ καὶ νὰ
τὸν πνίξῃ; Σίγουρα μὲ αὐτὸ
τὸν τρόπο θὰ κατάφερνε ν' ἀ-
παλλαγῇ ἀπ' αὐτόν.

Κι' ὅμως... Αὐτὸ δὲν μπο-
ροῦσε νὰ γίνῃ. Καὶ ὁ λόγος εἶ-
ναι πολὺ ἀπλός: Ὁ κροκό-
δειλος δὲν ἔβλεπε, γιατί ἡ με-
λαψὴ κόρη κρατοῦσε σκεπα-
σμένα μὲ τὶς παλάμες τὰ μά-
τια του. Πολὺ φυσικὸ λοιπὸν
εἶναι νὰ ἔνοιωθε μεγάλη στε-
ναχώρια στὴν προσωρινή αὐτὴ
τύφλωσί του. Καὶ ἀσυναίσθητα
νὰ ζητοῦσε νὰ βρῖσκεται συνε-
χῶς ἔξω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τοῦ
νεροῦ. Ἀφοῦ ἐκεῖ αἰσθανόταν
πιὸ ἐλεύθερος...

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΒΑΡΚΕΣ

Ἡ Ταταμποῦ ἔχει — ὅπως
εἶπαμε — σωθῇ. Ὅμως ἀμέ-
σως μόλις πατάῃ τὸ πόδι της
σὸ στερεὸ ἔδαφος τῆς ὄχθης,
δοκιμάζει μιὰ καινούργια τρα-
γικὴ ἔκπληξι:

Πίσω της, ἀπ' τὸ μέρος τοῦ
ποταμοῦ, φτάνουν στ' αὐτιά
της ἄγριες φωνὲς ἰθαγενῶν καὶ
οὐρλιαχτὰ θηρίων.

Καὶ νά: Σὲ πολὺ κοντινὴ ἀ-
πόστασι ξεχωρίζει δυὸ τερά-
στιες κόκκινες βάρκες. Εἶναι
γεμάτες γιγαντόσωμους ἀρα-
πάδες καὶ ἄγριους πάνθηρες.

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα ἔχει
ἀκούσει νὰ λένε πὼς ὁ τερα-
τόμορφος φύλαρχος Μάχ-Ἀ-

ρόν, συντηροῦσε μέσα σ' ἕνα
τεράστιο κλουβὶ πολλοὺς καὶ
γυμνασμένους μαῦρους πάνθη-
ρες. Αὐτοὺς ἔαπολοῦσε κάθε
φορὰ πὺ ἤθελε νὰ ξεμπερδέ-
ψῃ τοὺς ἐχθροὺς του. Γιατί τὰ
θεριά αὐτὰ μπορούσαν μέσα
σὲ λίγες στιγμὲς νὰ οπαράξουν
μιὰ ὁλόκληρη φυλὴ ἰθαγενῶν.

Ἔτσι καὶ τώρα οἱ ἀραπά-
δες τοῦ σκοτωμένου φύλαρ-
χου, βλέποντας τὴ μελαψὴ γυ-
ναίκα νὰ βουτᾷ σὸ ποτάμι,
σκέφτηκαν ἄλλον τρόπο γιὰ
νὰ τὴν ἐξοντώσουν. Ξαναγύρι-
σαν τρέχοντας σὸ κοντινὸ πα-
λάτι τοῦ Ἀρχηγοῦ τοὺς καὶ
σέρνοντας ἔφεραν τὸ κλουβὶ μὲ
τοὺς πάνθηρες στὴν ὄχθη τοῦ
ποταμοῦ. Ὑστερὰ τοὺς φόρ-
τωσαν σὲ δυὸ βάρκες καὶ ρί-
χτηκαν μὲ τὰ κουπιά νὰ φτά-
σουν τὴν πανώρια δολοφόνο
τοῦ φύλαρχου καὶ τοῦ γιοῦ
του.

Μόλις θὰ ἔφταναν στὴν ἀν-
τικρινὴ ὄχθη θ' ἀφηναν ἐλεύ-
θερα τὰ γυμνασμένα θεριά.
Κι' αὐτὰ θάβρισκαν καὶ θὰ
σπάραζαν τὴν Ταταμποῦ ὅπου
κι' ἂν πρόφτανε νὰ κρυφτῇ...

Μὰ καὶ ἡ ἀτρόμητη Ἑλλη-
νίδα πὺ βλέπει τὶς κόκκινες
βάρκες νὰ πλησιάζουν, κατα-
λαθαίνει τὴ φοβερὴ τύχη πὺ
τὴν περιμένει ἀπ' τὰ δόντια
τῶν αἰμοδόρων θηρίων. Ξέρει
καλὰ πὼς ὅσο κι' ἂν τρέξῃ,
δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σωθῇ. Οἱ
πάνθηρες τρέχουν πολὺ πιὸ
γρήγορα ἀπ' αὐτήν. Μὰ οὔτε
κι' ἂν ἀνέβῃ νὰ κρυφτῇ στὰ
ψηλὰ κλαδιὰ τῶν θεόρατων
δέντρων θὰ μπορέσῃ νὰ γλυ-
τώσῃ τὴ ζωὴ της. Τὰ ἄγρια

αὐτὰ θεριά σκαρφαλώνουν με μεγαλύτερη εὐκολία ἀπ' αὐτὴν στὰ δέντρα...

Κάνει λοιπὸν τὴν καρδιά της σίδερο καὶ μένει στὴν ὄχθη. Ἐκεῖ, στὴ θέσι πού θρίσκεται. Ἐχει πάρει τὴν τραγικὴ ἀπόφασι νὰ πουλήσῃ ἀκριβὰ τὴ ζωὴ της.

Ἔτσι — καὶ καθὼς οἱ θάρκες κοντοζυγώνουν — ἀρχίζει ν' ἀρπάξῃ ἀπὸ κάτω μεγάλες πέτρες καὶ με τὴν ἀφάνταστη δύναμι πού ἔχει, νὰ τὶς ἐκσφενδονίζῃ με μανία στὶς θάρκες...

Οἱ πέτρες χτυποῦν με φονικὴ ὁρμὴ πάνω στὰ θεριά καὶ στοὺς μαύρους διῶκτες της.

Οἱ πάνθηρες τρομάζουν, ἀγριεύουν καὶ μετακινοῦνται ὅλοι πρὸς τὸ πίσω μέρος κάθε θάρκα. Καὶ τὰ πρωτόγονα πλεούμενα, γέροντας ἀπ' τὸ θάρος τους, κινδυνεύουν ν' ἀναποδογυρίσουν...

Οἱ ἀρσάδες γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπ' τὸ τουμπάρισμα σταματᾶνε τὰ κουπιά καὶ δὲν ζυγώνουν περισσότερο στὴν ὄχθη. Οἱ μεγάλες πέτρες πού πετάει με τόση ὁρμὴ ἡ Ταταμποῦ καὶ πέφτουν σὰν βροχὴ πάνω τους εἶναι μεγάλος κίνδυνος.

Ἔτσι καὶ γιὰ νὰ τὴ σκοτώσουν, ἢ ἔστω νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ φύγῃ, ἀρχίζουν νὰ ἐκσφενδονίζουν κατὰ πάνω της τὰ φαρμακερὰ κοντάρια τους.

Ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα — πού δοξάζει καὶ στὴ Ζούγκλα ἀκόμα τὴν περήφανη γενιά μας — ἀκούγοντας τὰ κοντάρια νὰ σφυρίζουν στὸν ἀέρα, ταμπουρώνεται γρήγορα πίσω ἀπ' τὸν κορμὸ κάποιου κοντινοῦ δέν-

τρου. Καὶ στὴ οἴγουρη αὐτὴ θέσι κανένα ἀπ' τὰ κοντάρια δὲν μπορεῖ νὰ τὴ θρῇ καὶ νὰ τὴν καρφώσῃ.

Γίνεται μάλιστα τὸ ἀντίθετο: Μαζεύει ἐκεῖνη ἀπὸ κάτω, ἕνα-ἕνα, τὰ κοντάρια πού τῆς πετᾶνε καὶ τὰ ξαναρρίχνει με πιότερη ὁρμὴ κατὰ πάνω της!

Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ καρφώνεται στὰ στήθεια ἐνὸς πάνθηρα. Τὸ δεύτερο σκοτώνει ἕναν ἀπ' τοὺς γιγαντώσωμους μαύρους ἰθαγενεῖς.

Γρήγορα οἱ μανιασμένοι ἀραπαδες καταλαβαίνουν πὼς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τίποτα δὲν πρόκειται νὰ κάνουν. Καὶ στὴν ἀπόγνωσί τους παίρνουν τὴ μεγάλη ἀπόφασι. Ξαναπιάνουν τὰ κουπιά καὶ ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ κοντάρια καὶ τὶς πέτρες πού τοὺς πετάει ἡ φοβερὴ γυναίκα, προχωροῦν στὴν ὄχθη...

Ἔτσι οἱ πάνθηρες δὲν θ' ἀργήσουν νὰ θγοῦν στὴ στεριά κι' ἡ Ταταμποῦ θὰ γίνῃ κομμάτια ἀνάμεσα στὰ δόντια της.

Καὶ νά: Ἡ πρώτη θάρκα φτάνει στὴν ὄχθη καὶ τὰ μανιασμένα θεριά πηδοῦν ἔξω. Ἀμέσως χύνονται ἴσια κατὰ τὴν πανώρια κόρη τῆς Ζούγκλας!

Ὅμως, τὴν κρίσιμη καὶ τραγικὴ αὐτὴ στιγμὴ κάτι ἀναπάντεχο γίνεται...

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Καιρὸς εἶναι τώρα νὰ γυρίσουμε γιὰ λίγο πίσω, στὴν ἀπίστευτη, μὰ ἀληθινὴ, αὐτὴ ἱστο-

ρία μας.

“Όπως θυμόσαστε είχαμε δη τὸν ὑπέροχο “Ελληνα Γκαοὺρ τὸν κατεβαίνει ἀπ’ τὰ τρομακτικὰ θράχια τοῦ θεόρατου βουνοῦ του. Νὰ φτάνη κάτω στοὺς πρόποδες καὶ νὰ συναντᾷ κάποιον γνωστό του μαῦρο. Εἶναι ἕνας ἰθαγενὴς ποὺ ζῇ ψαρεύοντας, πέρα μακριά, στὸ μεγάλο ποτάμι ποὺ χωρίζει τίς δυὸ Ζούγκλες.

— Ἀφέντη Γκαοὺρ, τοῦ λέει ἀνήσυχος. Ἡ Ταταμποὺ κινδυνεύει. Πρόφτασε, ὅσο μπορεῖς πρὸ γρήγορα, νὰ τὴ σώσης!

— Πῶς; κάνει κατάπληκτος ὁ μελαψὸς γίγαντας. Ἡ φοβερὴ βασίλισσα τῆς Ζούγκλας βρίσκεται ἐδῶ στὴν περιοχὴ μας;!

— Ναί, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ ἀράρης. Ψάρευα κάπου ἐκεῖ στὴν ὄχθη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ... Εἶδα τὴν πανώρια μελαψὴ κόρη νὰ περνᾷ τὸ ποτάμι καθάλλα στὴ ράχι ἑνὸς τεράστιου κροκόδειλου. Πίσω, τὴν κυνηγοῦσαν δυὸ κόκκινες θάρκες μὲ ἀνθρώπους τοῦ φύλαρχου Μάχ—Ἀρόν, φορτωμένες μὲ μαῦρους πάνθηρες... Πῆρα ἀμέσως τὸ μονοπάτι κι’ ἔφτασα τρέχοντας ἐδῶ... Φοβήθηκα νὰ σκαρφαλώσω ἐπ’ αὐτὴν καὶ φώναζα τὸν Ποκοπίκο γιὰ νὰ σὲ εἰδοποιήσῃ. Μὰ ὁ νᾶνος δὲν φαινόταν πουθενά. “Ετσι ἀναγκάστηκα νὰ φωνάξω τ’ ὄνομά σου...

— Πᾶμε ἀμέσως τώρα, τοῦ κάνει μὲ θιάσι ὁ Γκαοὺρ.

Κι’ οἱ δυὸ μαζὶ ἀρχίζουν νὰ τρέχουν παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὸ μακρινὸ μεγάλο

ποτάμι...

Στὸ μεταξὺ ἡ ρόδινη αὐγὴ ἔχει ἀρχίσει νὰ ξεθοριάζῃ τὸ μαῦρο σκοτάδι τῆς νύχτας... Ἀγουροϋπηγμένος ὁ ἥλιος θὰ ξεπεταχτῇ σὲ λίγο ἀπ’ τὸ μακρινὸ γαλάζιο βουνὸ τῆς ἀνατολῆς...

... Ὁ μεγάλος Θεὸς τῆς Ζούγκλας καὶ ὅλου τοῦ κόσμου, προστατεύει κι’ αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν πανώρια κι’ ἀτρόμητη Ταταμπού.

Ὁ Γκαοὺρ φτάνει κοντὰ τῆς τῆ στιγμῇ ποὺ ἡ πρώτη θάρκα πλευρίζει στὴν ὄχθη καὶ τὰ μανιασμένα θηρία πηδοῦν ἔξω καὶ χύνονται νὰ τὴν κατασπαράξουν...

Ὁ γιγαντοσώμος “Ελληνας, ὁ «Μαῦρος Δαίμονας» τῆς Ζούγκλας βγάζει ἀμέσως τὴν τρομακτικὴ κραυγὴ του!..

Καὶ νά: Οἱ πάνθηρες ποὺ τὴν ἀκοῦνε, παγώνουν ἀπ’ τὸν τρόμο! Σταματοῦν ἕνα μόλις δῆμα κοντὰ στὸ θυμὰ τους κι’ ἀφουγγράζονται χαμένα...

Ὁ Γκαοὺρ οὐρλιάζει γιὰ δεύτερη φορὰ πρὸς τὰ δυνάτα κι’ ἄγρια τώρα. Ἐνῶ ταυτόχρονα ὀρμάει μανιασμένος πάνω στὰ σαστισμένα θηρία.

Οἱ πάνθηρες δὲν σταματοῦν οὔτε στιγμὴ γιὰ νὰ παλέψουν μὲ τὸν τρομερὸ γίγαντα. Τὸ βάζουν ἀμέσως στὰ πόδια καὶ τρέχουν νὰ σωθοῦν...

Ὁ μελαψὸς “Ελληνας βουτᾷ γρήγορα στὰ νερά καὶ μ’ ἕνα χοντρὸ κλαδί ποὺ κρατᾷει στὸ χέρι ἀρχίζει νὰ χτυπᾷ ἀλύπητα τοὺς ἀραπαδες τῆς πρώτης θάρκας...

Δυο-τρεῖς ἀπὸ δαύτους σω-
ρίζονται κάτω σφαδάζοντας.
Ἐνῷ οἱ ἄλλοι πηδοῦν στὰ νε-
ρὰ καὶ προσπαθοῦν κολυμπῶν-
τας νὰ φτάσουν καὶ νὰ σωθοῦν
στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη... Σίγου-
ρα θὰ χορτάσουν μὲ αὐτοὺς οἱ
πεινασμένοι κροκόδειλοι!

Ὅμως στὸ μεταξὺ πλησιάζει
στὴν ὄχθη ἡ δεύτερη θάρκα.
Σ' αὐτὴν θρίσκονται πιὸ πολ-
λοὶ πάνθηρες καὶ περισσότεροι
μαῦροι...

Ὁ Γκαοῦρ ρίχνει μιὰ γρή-
γορη ματιὰ γεμάτῃ θαυμασμό
στὴν πανώρια μελαψὴ κοπέλ-
λα ποὺ κινδυνεύει τὴ ζωὴ του
γιὰ νὰ τὴ σώσει. Εἶναι ἡ πρῶ-
τη φορὰ ποὺ τὴν ἀντικρύζει.

Ἡ Ταταμποὺ ποὺ ἤσουχη τώ-
ρα ἔχει στηρίξει τὴ ράχι της
ἐπὶ ἐν κορμῷ κάποιου δέντρου,
τὸν κυττάζει κι' ἐκείνη μὲ τὴν
ἴδια ἔκφρασι θαυμασμοῦ στὰ
μεγάλα ὁμορφα μαυροπράσι-
να μάτια της! Καὶ τὸ βλέμμα
της αὐτὸ δίνει στὸν Ἕλληνα
γίγαντα ἀφάνταστο κουράγιο.
Κάνει ἀμέσως μιὰ γρήγορη κι'
ἀπότομη βουτιά καὶ πέφτει
στὸ βαθὺ ποτάμι. Κολυμπῶν-
τας ὕστερα, φτάνει τὴ μεγάλη
κόκκινη θάρκα. Τὴν ἀρπάζει
μὲ τ' ἀτσαλένια μπράτσα του
ἀπ' τὴν πλώρη καὶ μὲ τὴν ὑ-
περάνθρωπη δύναμί του τὴ ση-
κώνει ψηλὰ καὶ τὴν ἀναποδο-
γυρίζει!...

Στὶς λίγες αὐτὲς στιγμὲς οἱ
ἀραπάδες δὲν προφταίνουν νὰ
κάνουν τίποτα γιὰ νὰ προλάβ-
σουν τὸ κακό! Κανένας τους
δὲν δοκιμάζει νὰ ἐμποδίσῃ τὸν
τρομερὸ γίγαντα. Τὸ ξάφνια-

σμα καὶ ἡ κατάπληξι τοὺς ἔ-
χουν κοκκαλώσει.

Ἔτσι, ἰθαγενεῖς καὶ θεριὰ
πέφτουν μὲ μιὰς στὸ νερὸ καὶ
χαροπαλεύουν κολυμπῶντας
νὰ φτάσουν καὶ νὰ σωθοῦν
στὴν κοντινὴ ὄχθη. Οἱ πεινα-
σμένοι κροκόδειλοι ποὺ στὸ
μεταξὺ ἔχουν κοντοζυγώσει,
καταπίνουν ἀμάσσητους ὅσους
προφταίνουν ἀπ' αὐτούς.

Ὁ Γκαοῦρ ἔχει κιόλας, γρή-
γορος σὰν ἀστραπή, ξαναγυρί-
σει σῶος καὶ ἀβλαβὴς στὴν ὄ-
χθη.

— Πάμε, λέει στὴν Τατα-
μποὺ ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν
κυττάξῃ μὲ δέος καὶ θαυμα-
σμό.

Κι' οἱ δυὸ μαζί φεύγουν ἀ-
μέσως τρέχοντας. Ἐνῷ πίσω
τους ἀκούγονται τὰ τραγικὰ
ξεφωνητὰ τῶν δυστυχημένων
μαύρων ποὺ θρίσκουν φρικτὸ
θάνατο ἀνάμεσα στὶς τερά-
στιες μασέλες τῶν πεινασμέ-
νων κροκόδειλων. Ἀκούγονται
ἀκόμα καὶ τὰ ἀπαίσια οὐρ-
λιαχτὰ τῶν θεριῶν ποὺ πνίγον-
ται.

ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΥΠΑΙΝΙΓΜΟΣ

Καθὼς ὁμως προχωροῦν,
καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι, ξεπε-
τάγεται μπροστά τους ἕνας
μαῦρος ἰθαγενὴς. Εἶναι ὁ φτω-
χὸς ψαρᾶς τοῦ μεγάλου ποτα-
μιοῦ. Αὐτὸς ποὺ ἔφερε τὸ μαν-
τάτο στὸ Γκαοῦρ πῶς ἡ Τατα-
μποὺ κινδυνεύει.

— Χουράν, τοῦ λέει ὁ γίγαν-
τας. Θὰ πάω τὴν κοπέλλα στὴν
κορφὴ τοῦ βουνοῦ μου. Ὅστε-
ρα θὰ γυρίσω νὰ τιμωρήσω



**‘Ο υπέροχος Γκαούρ και ἡ πανώρια Ταταμπού κυττάζονται
μέ ἀνείπωτο θαυμασμό...**

τοὺς μαύρους ποὺ θάχουν ἀπο-
μείνει ζωντανοί... Ποῦ θρίσκε-
ται ἡ καλύβα σου;

— Ἐδῶ κοντά, τοῦ ἀποκρί-
νεται ὁ ἀράπης. Πίσω ἀπ’ αὐ-
τὰ τὰ πράσινα βράχια...

‘Ο Γκαούρ τὸν διατάζει:

— Τρέξε ἀμέσως στὸ καλύ-
βι σου νὰ πάρῃς τὸ τὰμ-τάμ...
Οἱ Ἰθαγενεῖς θὰ μοῦ στήσουν
ἐνέδρα. Ξέρω καλὰ τὶς συνή-
θειές τους... Κύτταξε λοιπὸν
ποῦ θὰ κρυφτοῦν καὶ κρύψου
κι’ ἐσὺ μπροστά τους χωρὶς
νὰ σέ δοῦνε... Σὰν ἀκούσης τὴ
φωνή μου, χτύπησε τρεῖς φο-
ρὲς τὸ τὰμ-τάμ. Ἔτσι θὰ κα-
ταλάβω ποῦ βρίσκονται καὶ θὰ
χυθῶ πάνω τους...

— Σύμφωνοι, τοῦ ἀποκρίνε-
ται ὑπάκουα ὁ μαύρος ψα-
ράς. Θὰ κάνω ὅπως μοῦ λές...

Πέσ’ μου ὁμῶς: τί θὰ μοῦ δώ-
σης;

— Τίποτα. Δὲν ἔχω τίποτα,
μουρμουρίζει θιαστικὸς ὁ γί-
γαντας. Καὶ τραβώντας ἀπ’
τὸ χέρι τὴν Ταταμπού, συνεχί-
ζουν τὸ δρόμο τους.

‘Ο φτωχὸς Χουράν μένει γιὰ
λίγες στιγμὲς ἀκίνητος καὶ
συλλογισμένος. Τὰ μάτια του
σιγὰ-σιγὰ σκοτεινιάζουν καὶ
παίρνοντας τὸ μονοπάτι γιὰ
τὴν κοντινὴ καλύβα του μονο-
λογεῖ ψιθυριστά:

— Φταίω ἐγὼ ποὺ ἦρθα νὰ
σέ εἰδοποιήσω... Μὰ ἔννοια
σου: θὰ βρεθοῦν ἄλλοι ποὺ θὰ
καλοπληρώσουν τὸν κόπο μου.

**Ο ΟΡΚΟΣ ΤΗΣ
ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ**

‘Ο υπέροχος Ἕλληνας καὶ

ἡ πανώρια Ἑλληνίδα προχωροῦν γιὰ πολλὴ ὥρα σιωπηλοί.

Τέλος, πρῶτος ὁ Γκαοὺρ λέει στὴν Ταταμπού χωρὶς νὰ γυρίσῃ, νὰ τὴν κυττάξῃ:

— Εἶχα ἀκούσει πολλὲς φορές τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ μιλᾶνε γιὰ σένα!... Σὲ θαύμαζα χωρὶς νὰ σ' ἔχω γνωρίσει ποτέ...

Ἡ μελαψὴ κόρη κοντοστέκεται καὶ τὸν κυττάζει στὰ μάτια:

— Γιὰ σένα δὲν ἔτυχε ποτέ ν' ἀκούσω τίποτα... Πέσ' μου, ποιὸς εἶσαι; Πῶς σὲ λένε;

— Γκαοὺρ, μέ λένε, τῆς ἀποκρίνεται. Ζῶ σὲ μιὰ σπηλιά στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ πού θλέπεις ἐκεῖ. Πρὸς τὴν ἀνατολή!...

— Μόνος; ρωτᾷ ἡ Τατα-

μπού, χαμηλώνοντας τώρα τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια τῆς.

— "Οχι... Ζῶ μαζί μ' ἓνα φίλο μου, : τὸν Ταρζάν...

— Γιὰ τὸν Ταρζάν ἔχω ἀκούσει νὰ μιλᾶνε, μурμουρίζει σκεπτικὴ ἢ νέα.

— Ναί, τῆς κάνει ὁ Γκαοὺρ. Εἶναι ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας! Ἐγὼ κι' αὐτὸς ἀγαπώμαστε καλύτερα κι' ἀπὸ ἀδέλφια!... Στὶς φλέβες μας κυλάει τὸ ἴδιο αἷμα!...

Κι' ἀμέσως σχεδὸν τὴ ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον:

— Σὺ πῶς θρέθηκες ἐδῶ; Πῶς πέρασες τὸ ποτάμι;

— Παραπλανήθηκα, τοῦ ἀποκρίνεται. Ἐφαγνα νὰ θρῶ τὸν ἐχθρό μου... Ζῶ μονάχα γιὰ



Ὁ Ποκοπίκο γυρεμοτσακίζεται στὸ βράχος κ' ἡ Χουχεὺ ξεφανίζει σπαρκακτικὰ, τραβώντας νὰ ξερριζώσῃ τὸ τσουλούφι τῆς.

νά μπορέσω νά τόν έκδικηθῶ...

— Παιδὸς εἶναι αὐτός; ρωτάει ὁ Γκαούρ.

— Ἕνας κακοῦργος λευκός, μουρμουρίζει ἡ Ταταμπού. Σκότωσε τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα μου!... Πρέπει νά τιμωρηθῇ σκληρά...

— Θά σέ βοηθήσω ὅσο μπορῶ, τῆς λέει ὁ μελαψὸς γίγαντας.

— Σ' εὐχαριστῶ, τοῦ ἀποκρίνεται. Εἶσαι ὁ πιὸ δυνατὸς κι' ἀτρόμητος ἄνθρωπος ποὺ γνῶρισα στὴ ζωῇ μου! Νομίζω πὼς μονάχα σ' ἕναν Ἄντρα σὰν κι' ἐσένα θά μπορούσα νά χαρίσω τὴν καρδιά μου. Καὶ νά τὸν κάνω παντοτεινὸ κι' ἀχώριστο σύντροφο τῆς ζωῆς μου!

Ὁ Γκαούρ χαμηλώνει τὰ μεγάλα μαύρα μάτια του.

Πάντα μπροστὰ στὶς γυναῖκες σαστίζει καὶ τὰ χάνει.. Ὁμως, ἡ πανώρια Ταταμπού συνεχίζει:

— Νοιώθω πὼς κι' ἐσὺ τὰ ἔδια συλλογιέσαι γιὰ μένα. Μὰ δυστυχῶς αὐτὸ δὲν μπορεῖ νά γίνῃ... Ἔχω ὀρκιστῇ στοῦ Θεοῦ καὶ τίς ψυχὲς τῶν γονιῶν μου πρῶτα νά θρῶ τὸν λευκὸ κακοῦργο... Πρῶτα νά τὸν σπαράξω μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια μου... Κι' ὕστερα...

Ὁ Γκαούρ τὴν ἀκούει καὶ μὲ χαμηλωμένα πάντα μάτια, μουρμουρίζει:

— Ὁ Ταρζάν κι' ἐγὼ θά σέ βοηθήσουμε...

Καὶ ξεκινῶντας, συνεχίζουν πάλι τὴν πορεία τους σιωπηλοί...

Καὶ νά: Ξαφνικά, σὲ μιὰ ἀ-

πότομη στροφή τοῦ μονοπατιοῦ, ἕνας τεράστιος ἀγριεμένος γορίλλας παρουσιάζεται μπροστὰ τους. Στὸ δεξί του χέρι κρατᾷ ἕνα τρομερὸ ρόπαλο. Καὶ φαίνεται ἔτοιμος νά χυμῆξῃ πάνω τους.

Ἡ Ταταμπού τραβάει ἀπ' τὴ ζώνη τῆς τὸ μαχαίρι μὲ τὴ χρυσὴ λαβὴ καὶ κάνει νὰ ὀρμήσῃ, αὐτὴ πρώτη, στοῦ θηριό...

Ὁ Γκαούρ, ὅμως, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι τῆς ἀρπάξει τ' ὠπλισμένο χέρι καὶ τὴ συγκρατεῖ:

— Μή, Ταταμπού! Ἄς τοῦ μιλήσουμε πρῶτα. Μπορεῖ νά καταλάβῃ καὶ νά γίνουμε φίλοι.

Κι' ἀμέσως λέει στοῦ γορίλλα:

— Χούρρρ φάξ λούλοααα! Ζέεεν κάοοο!...

Καὶ συνεχίζει νά τοῦ μιλήσῃ στὴν παράξενη αὐτὴ διάλεκτο. Ὡσπου ἡ ἄγρια ἔκφρασι τοῦ γορίλλα σιγά-σιγά ἡμερεύει...

Τέλος, πετάει κάτω τὸ ρόπαλο ποὺ κρατᾷ καὶ πλησιάζοντας ἀγκαλιάζει μὲ ἀγάπη τὸν Γκαούρ κι' ἀρχίζει νά τοῦ γλεῖφῃ τὸ πρόσωπο!...

Ἔτσι φιλᾷνε οἱ γορίλλες.

Ὑστερα τὸ θηριό γυρίζει, ἀγκολιάζει τὴν Ταταμπού καὶ θγάζει τὴ γλῶσσα του γιὰ νά τῆς κάνει τὸ ἴδιο...

Ὁμως ὁ Γκαούρ τὸν ἐμποδίζει μὲ τρόπο. Τὸν τραβάει ἀπ' τὴ Νέα, τὸν χαϊδεύει καὶ φιλάει κι' αὐτὸς τὸ γορίλλα στοῦ μέτωπο. Ταυτόχρονα κάτι τοῦ λέει σιγὰ στοῦ αὐτί.

Τὸ θηριό ἀρπάξει ἀμέσως ἀπὸ κάτω τὸ φοβερὸ ρόπαλό

του και τρέχοντας προχωρεί και χάνεται πίσω απ' την πυκνή κι' άγρια θλάσθησι της περιοχής.

— Χά, χά, χά! γελάει καλόκαρδα ή πανέμορφη μελαψή κοπέλλα. Γιατί, Γκαούρ, δέν τόν άφησες νά μέ φιλήσῃ; Τόσο ζηλιάρης είσαι λοιπόν;

— Μέ τούς γορίλλες δέν χτυπιέμαι παρά μονάχα σέ μεγάλη ανάγκη, της άποκρίνεται ό "Ελληνας γίγαντας.

Καί συνεχίζουν πάλι τό δρόμο τους...

Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΓΟΡΙΛΑΙΝΑΣ

Καθώς προχωρούν, ή Ταταμπου ρωτάει τόν Γκαούρ:

— Μπορείς λοιπόν και κουβεντιάσεις μέ τούς γορίλλες; Είναι πολύ δύσκολη ή γλώσσα τους! Πώς κατάφερες νά τή μάθης;

— Αυτή τή γλώσσα ξέρω καλύτερα! της άποκρίνεται. Τή μιλούσα από πολύ μικρός!

— Χά, χά, χά! ξαναγελάει ή μελαψή κόρη της Ζούγκλας. Μήπως λοιπόν είσαι γορίλλας;

— Όμως, ξαφνικά τό πρόσωπό της σοβαρεύει. Τά μάτια της σκοτεινιάζουν παράξενα. Για λίγες στιγμές μένει άμίλητη και βαθειά συλλογισμένη. Τέλος, καρφώνει τό βλέμμα της στό μάτια του γίγαντα και ρωτάει χαμένα:

— Πέσ' μου, Γκαούρ: Ποιός ήταν ό πατέρας σου; Ποιά ή μητέρα που σέ γέννησε;

Τό μελαψό παλικάρι κουνεί θλιβερά τό κεφάλι του :

— Δέν ξέρω... Ποτέ δέν

τούς γνώρισα... Μεγάλωσα στή σπηλιά μιάς καλής γορίλλαινας... Μ' άγαπούσε σάν παιδί της! Κι' έγώ τήν άγαπούσα σάν μητέρα μου...

» Αργότερα, σάν μεγάλωσα, έμαθα πώς δέν ήμουν γιός της. Μιά γορίλλαινα δέν γεννάει ποτέ έναν άνθρωπο... Αυτά μονάχα ξέρω για τήν καταγωγή μου... Ά, ναι! Καί κάτι άλλο ακόμα...

— Τι;

— Η μάγισσα Χούλχα μου είπε κάποτε πώς πατέρας μου ήταν κάποιος λευκός κυνηγός της Ζούγκλας. Καί μάννα μου μιά μελαψή ιθαγενής. Πανώρια σάν και σένα! "Υστερα...

Η Ταταμπου δέν τόν αφήνει νά προχωρήσει. Τρελλή άπό χαρά κι' ένθουσιασμό χύνεται πάνω του. Τόν άγκαλιάζει μέ λαχτάρα και τόν φιλάει στό μέτωπο!

— Γκαούρ, του φωνάζει γεμάτη περηφάνεια. Δέν είσαι μονάχα πανώριος, δυνατός κι' άτρόμητος! Είσαι και κάτι παρπατώνω απ' όλ' αυτά! Είσαι "Ελληνας! "Ενας γνήσιος "Ελληνας από πατέρα και μητέρα! "Όπως κι' έγώ είμαι μιά "Ελληνίδα!...

Ο μελαψός γίγαντας τήν κυττάζει χαμένα:

— Τι θά πῇ "Ελληνας; ρωτάει σιγά.

Κι' ή πανώρια κόρη της Ζούγκλας του άποκρίνεται με τόν ίδιον ένθουσιασμό:

— "Ελληνας θά πῇ δόξα!... "Ελληνας θά πῇ παλικάριά!.. "Ελληνας θά πῇ Τιμή, Περηφάνεια, Ευγένεια και Πολιτι-

σμός! "Ελληνας, θά πῃ "Αν-
θρῶπος!

Καὶ τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ ἀρχί-
ζει νὰ τραγουδᾷ ὅσο μπορεῖ
πὶὸ δυνάτῃ τὸν ἱερὸ καὶ δοξα-
σμένο Ἐθνικὸ μας Ὕμνο! Τὸν
εἶχε μάθει ἀπ' τὴν ἀδικοσκο-
τωμένη μητέρα της:

**« Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψι
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερὴ! »**

Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψι. »

Ὁ Γκαοῦρ πρώτη φορά στὴ
ζωὴ του ἀκούει τόσο ἐπιθλητι-
κὸ τραγούδι καὶ τόσο γλυκειὰ
φωνή! "Ενα παράξενο ρίγος
νοιώθει νὰ διατρέχῃ τὸ κορμὶ
του. Καὶ χωρὶς νὰ καταλάβῃ
γονατίζει, σιγὰ-σιγὰ, μπροστὰ
στὴν πανώρια πατριώτισσά
του...

Ἐκείνη συνεχίζει μὲ τὸν ἱ-
διον ἐνθουσιασμό κι' ἔξαρσι:

**« Δεῖτε τὰ κόκαλα βγαλμένη,
τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά! »**

**Καὶ σὰν πρῶτ' ἀντρεπωμένη,
χαίρε, ὦ χαίρε Λευτεριά! »**

— Φώναξε: Ζήτη ἡ Ἑλλά-
δα! τοῦ λέει ἡ Ταταμπού.

Καὶ ἡ θροντερὴ φωνὴ τοῦ
Γκαοῦρ κάνει τὰ γύρω βουνὰ
ν' ἀντηχῇσουν:

-- Ζήτη ἡ Ἑδδάλααααα!..

Τέλος, πιασμένοι ἀπ' τὸ χέ-
ρι συνεχίζουν τὴν πορεία τους
πρὸς τὸ θεόρατο πέτρινο βου-
νό...

Στὸ δρόμο, ἡ πανώρια Ἑλ-
ληνίδα ἐξηγεῖ στὸν Γκαοῦρ τὰ
λόγια τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου.
Καὶ τοῦ μιλάει γιὰ τὴ μικρὴ
κι' ἐνδοξὴ πατρίδα τους. Τοῦ
λέει γιὰ τὴν παλιὰ ἱστορία της
καὶ γιὰ τὶς ἀφθαστες ὁμορ-
φιές της!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἐνθου-

σιάζεται:

— Θέλω νὰ πάω στὴν Ἑλ-
λάδα, τῆς λέει. Πέσο' μου ποῖο
μονοπάτι πρέπει νὰ πάρω;

Ἡ Ταταμπού χαμογελάει:

— Εἶναι μακρὺ, Γκαοῦρ!
Πολύ-πολύ μακρὺ!... Ψηλὰ
βουνὰ καὶ μεγάλες θάλασσες
μᾶς χωρίζουν ἀπ' τὴν Πατρίδα.
Μὰ θὰ πᾶμε κάποτε...

— Ναι, θὰ πᾶμε! ψιθυρίζει
σὰν ἡχώ ὁ γιγαντόσωμος Ἑλ-
ληνας.

Ὑστερα, ἡ πανώρια κόρη
τῆς Ζούγκλας τοῦ λέει ὅλα ὅ-
σα ξέρει γιὰ τὸν πατέρα καὶ
γιὰ τὴ μητέρα του. Τοῦ μι-
λάει καὶ γιὰ τὸν τραγικὸ θά-
νατο ποὺ θρῆκαν ἀπ' τὴ μανια-
σμένη γορίλλαινα.

Ἔτσι, κουβεντιάζοντας φτά-
νουν κάποτε στοὺς πρόποδες
τοῦ ψηλοῦ βραχώδικο βου-
νοῦ...

Ὁ Γκαοῦρ σηκώνει πρὸς τὴν
κορφή τὸ κεφάλι του κι' ἀρχί-
ζει νὰ φωνάζῃ δυνατά:

— Ποκοπίκοσοο! Χουχούου-
σουουου!...

Οἱ δυὸ κωμικοτραγικοὶ νᾶ-
νοι ἀκοῦνε τὶς φωνές του καὶ
πηδώντας ἀπὸ θράχο σὲ θρά-
χο, φτάνουν σὲ λίγο κάτω.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δεί-
χνει τὴ νέα:

— Εἶναι ἡ Ταταμπού, τοὺς
λέει. Δεῖχτε της τὸ δρόμο νὰ
φτάσῃ πάνω στὴ σπηλιά μου...
Πέστε στὸν Ταρζάν νὰ τῆς
κρατήσῃ συντροφιά. Σὲ λίγο
θὰ γυρίσω κι' ἐγώ...

Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως φεύ-
γει τρέχοντας μὲ κατεύθυνσι
πρὸς τὸ μεγάλο ποτάμι ποὺ



**Μανιασμένη σάν λυσσασμένο θεριό ή Ταταμπού ζητάει νά
κτασπαράξη τόν "Αρχοντα τής Ζούγκλας.**

χωρίζει τις δυο άπέραντες κι'
άγριες Ζούγκλες...

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΑΝΕΒΑΣΜΑ

‘Ο Ποκοπίκε κ’ ή Χουχού
άρχίζουν νά σκαρφαλώνουν
πρώτοι στά τρομακτικά βρά-
χια. ‘Η μελαπή Ταταμπού τούς
άκολουθεϊ...

‘Ο άμοιρος νάνος όμως έ-
χει άλλοιθωρίσει... Κάθε τό-
σο γυρίζει και κυττάζει με
γουρλωμένα μάτια την πεντά-
μερρη κοπέλλα με τό άγαλ-
ματένιο σώμα!

‘Η κοντόχοντρη πυγμαία με
τό κωμικό τσουλούφι, παρακο-
λουθεϊ τις θαυμαστικές και λαί-
μαργες ματιές του. Κι’ αυτό
την κάνει νά λυσσάη άπ’ τη ζή-
λεια της. Συγκρατιέται όμως
και δέν τοῦ λέει τίποτα...

“Ετσι, σκαρφαλώνοντας ά-
πό βράχο σέ βράχο, κοντοζυ-
γώνουν τώρα στή θεόρατη
κορφή.

Και νά: ‘Ο Ποκοπίκο ρίχνει
άκόμα μιá ματιά στήν Ταταμ-
πού και μουρμουρίζει άναστε-
νάζοντας:

— ‘Αμάν, Κορίτσαρος, άδε-
φέ μου!... Κάτι τέτοια πλά-
σματα είναι για μένα!...

Και της σκαρώνει πρόχειρα
τό άπαραίτητο στιχάκι:

**«Είσ’ ώραϊα και κομψή
σάν τοῦ φεγγαριού άκτίνα!
Κ’ επί πλέον μελαπή
σάν γλυκειά... σοκολάτινα!»**

‘Η μελιστάλακτη Χουχού
τόν άκούει κ’ ή ζήλεια θολώ-
νει πιά τό μυαλό της! Σηκώ-
νει τό κοντόχοντρο μαῦρο χέ-
ρι της και δίνει μιá τρομερή

κατραπακιά στο σβέρκο του νάνου:

— Κλάαααφφφ! Για να μάθης να κυττάζης αυτή την «άσχημομούρα»! Μὲ συγχωρήτε κιόλας!

Ὁ Ποκοπικό πάνω στὰ βράχια καθὼς βρίσκεται, ξαφνιάζεται κι ἀναπηδάει τρομαγμένος. "Ἔτσι, χάνοντας τὴν ἰσορροπία του γλιστράει πρὸς τὰ κάτω. Μόλις προφταίνει ὁ ἄμοιρος νὰ ξεφωνίση μὲ φρίκη κι ἀπόγνωση:

— Ζωὴ σὲ λόγου σαααας!

Ἐνῶ ταυτόχρονα γκρεμίζεται ἀπὸ τρομακτικό βάραθρο!.

— Χρυσό μου, σὲ σκότωσα! ξεφωνίζει σπαρακτικά ἡ Χουχού. Καὶ τραβάει νὰ ξεριζώσῃ τὸ κομικὸ τζουλούφι τοῦ κεφαλίου της...

... ..

ΤΟ ΤΑΜ - ΤΑΜ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ

"Ἀς ἀφήσουμε τώρα τὸν Ποκοπικό νὰ γκρεμοτσακίζεται ἀπὸ βάραθρο καὶ τὴ Χουχού νὰ σπαραχθῇ ἀπὸ πόνον... Κι ἂς τρέξουμε νὰ ξαναβρεθοῦμε στὴν ὄχθη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ πρὶν ξαναγυρίσῃ ἐκεῖ ὁ Γκαούρ...

Οἱ πάνθηρες τῆς δεύτερης κόκκινης βάρκας — ὅσοι γλυτώνουν ἀπ' τὰ σαγόνια τῶν κροκόδειλων — καταφέρνουν νὰ βγοῦν κολυμπώντας στὴν ὄχθη. Καὶ τρομοκρατημένοι καθὼς εἶναι, χάνονται κι αὐτοί, τρέχοντας, στὴν πυκνὴ παρθένα βλάστησι.

Οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς χαροπαλεύουν γιὰ πολὺ ἀκόμα στὰ

θολὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ. Μερικοὺς ἀπ' αὐτοὺς καταβροχθίζουν οἱ κροκόδειλοι! "Ἄλλους ἀκρωτηριάζουν, ἀρπάζοντας καὶ κόβοντας κανένα πόδι ἢ χέρι τους... Ὡσπου τέλος οἱ ὑπόλοιποι καταφέρνουν νὰ φτάσουν στὴν ὄχθη καὶ νὰ βγοῦν ἀλαφιασμένοι στὴ στεριά.

Ἀρχίζουν τότε νὰ φωνάζουν δυνατὰ καλώντας τοὺς ἄλλους σκορπισμένους συντρόφους τους. Τοὺς ἀραπάδες τῆς πρώτης βάρκας.

Σὲ λίγο ἔχουν συγκεντρωθῇ ὅλοι σ' ἓνα κοντινὸ ξέφωτο καὶ κουβεντιάζουν ζωηρά, χειρονομώντας...

Ἡ μελαψὴ γυναῖκα — ποὺ ὅπως νομίζουν — σκότωσε τὸν ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς τους καὶ τὸν μονάκριβο γιό του, κατάφερε νὰ ξεφύγῃ. Ὁ γιγαντώσωμος ἄντρας ποὺ παρουσιάστηκε ξαφνικά τοὺς ἔκανε μεγάλο κακὸ. Πρέπει νὰ τιμωρήσουν κ' ἐκεῖνη κι αὐτόν. Ἔχουν ἱερὴ ὑποχρέωσι νὰ ἐκδικηθοῦν τὸ θάνατο τοῦ Μάχ - Ἀρόν, τοῦ Κόρς καὶ τῶν ἄλλων συντρόφων τους...

Καὶ ὅπως τὸ εἶχε προβλέψει ὁ Γκαούρ, ἀποφασίζουν νὰ στήσουν ἐνέδρα. Εἶναι βέβαιοι πὼς ὁ μελαψὸς γίγαντας θὰ ξαναγυρίσῃ στὸ ποτάμι γιὰ νὰ ξεμπερδέψῃ ὅσους εἶχε παρατήσῃ ζωντανούς ὅταν ἔφυγε γιὰ ν' ἀσφάλισῃ κάπου τὴν πανώρια κοπέλλα...

Ξαφνικά βλέπουν τὸν γνωστό μας μαῦρο ψαρὰ νὰ φτάνῃ βιαστικὸς κοντά τους. Στὰ χέρια του κρατᾷ ἓνα τὰμ -

τάμ*

— Θέλετε νά σκοτώσετε τὸν Γκαούρ; τοὺς ρωτάει.

— Ποιὸς εἶναι ὁ Γκαούρ; κά νουν ἐκείνοι με ἀπορία.

— Αὐτὸς ὁ μελαψὸς γίγαντας, τοὺς ἀποκρίνεται ὁ ὕπουλος ψαράς. Αὐτὸς ποὺ ἀναποδογύρισε τίς βάρκες σας!... Αὐτὸς ποὺ σὰς κτυποῦσε καὶ σὰς σκότωνε!... Αὐτὸς ποὺ ἄρπαξε τὴν πανώρια γυναῖκα ποὺ κυνηγοῦσατε!...

Καὶ συνεχίζει:

— Ἐγὼ μπορῶ νὰ τὸν κάνω νὰ πέση στὰ χέρια σας. Πόσα ὅμως θὰ μοῦ δώσετε;

Τρελλοὶ ἀπὸ χαρὶς οἱ ἀραπάδες ποὺ θὰ μπορέσουν ἐπὶ τέλους νὰ ἐκδικηθῶν, τὸν τριγυρίζουν ἀμέσως μ' ἐνδιαφέρον. Κι ἀρχίζουν νὰ τοῦ δίνουν ὅ,τι ἔχει ὁ καθένας τους. "Ἄλλος βραχιόλι, ἄλλος δαχτυλίδι, ἄλλος χρυσὰ φλωριά...

Κι ὁ προδότης ψαράς μαζεύει ἕναν ὀλόκληρο μικρὸ θησαυρό.

"Ὑστερα τοὺς ἐξηγεῖ τὸ σατανικὸ σχέδιό του:

— Ὁ Γκαούρ φεύγοντας μοῦ εἶπε πὼς θὰ ξαναγυρίσῃ γρήγορα... Συμφωνήσαμε νὰ παρακολουθήσω ποὺ θὰ κρυφτῇτε γιὰ νὰ τοῦ στήσετε ἐνέδρα, γιὰ νὰ κρυφτῶ κ' ἐγώ, με τρόπο μπροστά σας. Καὶ μόλις ἀκούσω τὴ φωνή του νὰ χτυπήσω τρεῖς φορές δυνατὰ τὸ τάμ - τάμ μου... "Ετσι θὰ καταλά-

θῇ ποὺ βρισκόσαστε καὶ θὰ χυθῇ νὰ σὰς κατασπαράξῃ...

— Λοιπὸν; ρωτᾶνε ἀνήσυχοι οἱ μαῦροι.

— Αὐτὸ θὰ κάνω καὶ τώρα τοὺς ἀποκρίνεται. Μόνο ἀντὶ νὰ κρυφτῶ μπροστά σας, θὰ κρυφτῶ πίσω σας... "Ετσι μόλις θὰ τρέξῃ πρὸς τὸ μέρος μου, θὰ ξεπεταχτῇτε ὅλοι μαζί καὶ θὰ τὸν κάνετε χίλια κομμάτια.

Οἱ ἀραπάδες ἀλαλάζουν ἀπὸ ἄγρια χαρά, βέβαιοι πὼς ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν θὰ τοὺς γλυτώσῃ αὐτὴ τὴ φορά.

"Ὁμως τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἀρχηγὸς τους ἕνας γιγαντόσωμος μαῦρος, πλησιάζει τὸν ψαρά:

— Τὸ σχέδιό σου εἶναι καλὸ, τοῦ λέει, σοβαρός. Μὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κρυφτῇς ἐσὺ. Θὰ κρυφτῇ ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς πίσω ἀπ' τοὺς ἄλλους. Κι ὅταν ἀκουστῇ ἡ φωνή τοῦ Γκαούρ θὰ χτυπήσῃ τὸ τάμ - τάμ τρεῖς φορές...

— Κ' ἐγώ τί θὰ κάνω; ρωτάει παραξενεμένος ὁ κατ'αρχὴν νιος ψαράς.

— Θὰ πεθάνῃς! τοῦ ἀποκρίνεται ἥρεμα ὁ γιγαντόσωμος ἀράκης. Ὁ προδότης εἶναι ἀχρηστος μετὰ τὴν προδοσίαν!...

"Ετσι τελειώνοντας μετὰ τὰ σοφὰ αὐτὰ λόγια, τραβάει τὸ μαχαίρι του. Καὶ ὁ ἀχρηστος πὰρ προδότης σωριάζεται κάτω νεκρός!

— Πάρ'τε τώρα πίσω τὰ βραχιόλια, τὰ δαχτυλίδια καὶ τὰ φλωριά σας, λέει ὁ μαῦρος τιμωρὸς στοὺς συντρόφους του.

Καὶ γρήγορα ὁ καθένας

*Πρωτόγονο τύμπανο. Με τοὺς κτύπους του οἱ ἰθαγενεῖς συνεννοοῦνται μεταξύ τους ἀπὸ μακρινὰς ἀποστάσεις.

παίρνει δ,τι είχε δώσει. 'Ενῶ δ γιγαντώσμως ἀράτης οέρνει ἀπ' τὸ πόδι τὸν σκοτωμένο ψαρά καὶ φτάνοντας στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ τὸν πετάει στὰ νερά...

Διὸ πεινασμένοι κροκόδειλοι τὸν ἀρπάζουν στὶς τρομερές μασσέλες τους. Τραβοῦν ὁ ἕνας ἀπ' ἐδῶ κι ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ. Καὶ τὸν μοιράζονται δίκαια...

Οἱ ἰθαγενεῖς βάζουν ἀμέσως σ' ἐνέργεια τὸ σχέδιο τοῦ προδότη. Κρύβονται ὅλοι μέσα σὲ δυὸ - τρεῖς πυκνοὺς θάμνους. Κ' ἕνας ἀπ' ὅλους κρύβεται πίσω ἀπ' αὐτοὺς μὲ τὸ τὰμ-τάμ. "Αμα φανερωθῇ ὁ Γκαοῦρ θὰ τὸ χτυπήσῃ τρεῖς φορές...

... ..
Περνάει ἀρκετὴ ὥρα...

Ξαφνικὰ ἡ τρομακτικὴ κραυγὴ τοῦ μελαψοῦ γίγαντα ἀντηχεῖ κάπου ἐκεῖ κοντά. Κι ὁ φύλακας πού βρίσκεται πίσω ἀπ' τοὺς κρυμμένους μαύρους, χτυπάει ἀμέσως τρεῖς φορές τὸ πρωτόγονο τύμπανο:

— Τάμ... Τάμ... Τάμ...

Ὁ Γκαοῦρ προσανατολίζεται. Φαντάζεται πὺς οἱ ἀραπάδες βρίσκονται πίσω ἀπ' τὸν ψαρά πού χτύπησε τὸ τύμπανο. Καὶ χύνεται ἀκράτητος κατὸ ἐκεῖ...

Δὲν προφταίνει ὅμως...

Οἱ μανιασμένοι ἀραπάδες ξεπετάγονται σὰν εἰσιμονες ἀπ' τοὺς θάμνους. "Αλλοι ἀπὸ μπροστά. "Αλλοι πίσω του. "Αλλοι ἀπ' τὰ πλάγια...

Κι ὅλοι μαζί τὸν χτυποῦν μὲ τὰ κοντάρια καὶ τὸν σωριάζουν ἀνάσθητο κάτω.

Ὁ ἄμοιρος Γκαοῦρ ἔχει πέσει στὴν παγίδα τοῦ προδότη. Ἀλλὰ μήπως κ' ἐκεῖνος εἶχε καλύτερη τύχη ἀπ' αὐτόν;

Οἱ μαῦροι δένουν βιαστικὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ χτυπημένου γίγαντα. Κι ὁ φοβερός ἀρχηγὸς τοὺς φωνάζει:

— Φωτιά!... Γρήγορα φωτιά νὰ τὸν κάψουμε ζωντανό!...

ΣΟΥ ΑΠΑΓΟΡΕΥΩ ΝΑ ΜΕ ΑΓΑΠΑΣ

Καὶ τώρα ἄς ξαναγυρίσουμε πάνω στὰ βράχια καὶ κοντὰ στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ...

Ὁ Ποκοπικό κ' ἡ Χουχού, ὅπως εἶδαμε, σκαρφάλωναν πρῶτοι. Καὶ κάτω ἀπ' αὐτοὺς, σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση, ἀνέβαινε τὰ τρομακτικὰ βράχια ἡ Ταταμπού... Ὁ νᾶνος, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ δυνατὴ κι ἀπότομη κατραπακιά τῆς πυγμαίας ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ γκρεμίστηκε στὸ θανατερό βάραθρο...

Μὰ ἡ ὑπέροχη μελαψὴ Ἐληνίδα πού βρισκόταν στὰ παρακάτω βράχια, βλέπει τὸν μικροσκοπικὸ Ποκοπικό πού πέφτει. Καὶ ἀπλώνοντας τὸ ἕνα χέρι της, τὸν ἀρπάζει στὸν ἄερα καὶ τοῦ σῶζει τὴ ζωὴ!...

— Σ' εὐχαριστῶ μουρμουρίζει ὁ νάνος. "Αν γλυστρήσεις κ' ἐλόγου σου καμμιὰ φορὰ, εἶται κ' ἐλόγου μου θὰ σὲ ἀρπάξω στὸν ἀέρα. Ἀμέ;!

Ἡ Ταταμπού χαμογελαεὶ κλόκαρδα. Ἐνῶ ὁ Ποκοπικό γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς Χουχού, τῆς λέει ἀγρία:

— "Αν μοῦ ξαναδῶσης τέτοια καρπαζιά στὸ σθέρκο, θὰ

ουὺ ἀπαγορέψω νὰ μέ... ἀ-
γαπᾶς!

Σὲ λίγο φτάνουν κ' οἱ τρεῖς
στην κορφή. Ὁ Ποκοπικό μπαί-
νει πρῶτος στὴ σπηλιά πού βρί-
σκεται ὁ Ταρζάν.

— Μπαρμπαμεγαλειότατε,
τοῦ λέει. Ὁ Μαντράχαλος οἰ-
κονόμησε ἓνα «λουκούμι» μὲ
... ποδάρια!... Τώρα, τὸ λοι-
πόν, εἶναι πού θὰ φᾶτε τὰ μου-
στάκια σας!...

Κι ἀμέσως βγαίνοντας στοῦ
ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς ὑποκλίνε-
ται κωμικά στὴν Ταταμπού:

— Περάστε, μαμζέλ Λου-
κούμω! Φέρτε μέσα καὶ τὰ...
ποδάρια σας!

Ἐκεῖνη κάνει νὰ προχωρήσει
μὰ ταυτόχρονα βγαίνει κι ὁ
Ταρζάν. Συναντιῶνται στοῦ ἄ-
νοιγμα τῆς σπηλιάς.

Ὅμως μὲ τὴν πρώτη ματιά
πού τοῦ ρίχνει ἡ πανώρια κο-
πέλλα, τὸ πρόσωπό της παίρνει
ἔκφρασι φρίκης! Ὑποχωρεῖ ἔ-
να βῆμα, τραβάει μὲ λύσσα τὸ
μαχαίρι της καὶ χύνεται νὰ τὸν
σπαράξει:

— Κακοῦργε! μουγγρίζει
σάν πληγωμένο θηρίο. Σὲ βρί-
σκω ἐπὶ τέλους!...

Μὰ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας σβέλτος καὶ πιὸ χειροδύ-
ναμος ἅπ' αὐτήν, τῆς ἀρπάζει
στον ἄερα τὸ ὥπλισμένο χέρι!
Ἡ Ταταμπού δὲν σταματᾷ
τὴν ἐπίθεσι. Μὲ τὸ λευθερο ἄ-
ριστερό της χέρι τώρα πασχί-
ζει νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μάτια.

Ὁ Ταρζάν ἀναγκάζεται νὰ
παλαίψῃ μαζί της. Ἡ μελαψὴ
κόρη μοιάζει σάν τρελλή! Σάν
δαίμονισμένη!... Τὸν χτυπάει
ὅπως μπορεῖ! Τὸν κλωτσάει!

Τὸν δαγκώνει!

Ἡ Χουχού τοὺς παρακολου-
θεῖ μὲ γουρλωμένα μάτια καὶ
ἀνοιχτὸ στόμα!... Ἐνῶ ὁ Πο-
κοπικό μουρμουρίζει ἀδιάφο-
ρα:

— Ἀρχίσανε τὶς διαχύσεις!

Τέλος ὁ λευκὸς γίγαντας μὲ
μεγάλες προσπάθειες καὶ δυ-
σκολία καταφέρνει νὰ δαμάσῃ
τὴν τρομερὴ Κόρη τῆς Ζούγ-
κλας.

Ἡ Ταταμπού βάζει τὸ μαχαί-
ρι της στὴ θήκη καὶ τὸν κυττά-
ζει μὲ ἀφάνταστο μῖσος...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ταρζάν ἔ-
χει γίνῃ κίτρινο σάν τὴ φλού-
δα τοῦ γινωμένου λεμονιοῦ!

Καὶ τὴ ρωτᾷ:

— Ποιά εἶσαι, Κοπέλλα μου;
Ποτὲ δὲν σ' ἔχω ξαναδεῖ...
Τί κακὸ σοῦχα κάνει; Γιατί μὲ
λὲς «Κακοῦργο» καὶ ζητᾷς νὰ
μὲ σκοτώσῃς;

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα μουγ-
γρίζει μὲ σφιγμένα δόντια:

— Μὲ ξέρεις καλά; Εἶμαι ἡ
Ταταμπού. Γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ
μ' ἀρπάξῃς σκότωσες τὸν Πατέ-
ρα καὶ τὴ Μητέρα μου! Εἶσαι
ἕνας ἀπαίσιος δολοφόνος!...

Ὁ Ταρζάν καταφέρνει νὰ
χαμογελάσῃ:

— Ἐγώ; Ὁχι, καλὸ μου κο-
ρίτσι!... Δὲν εἰμ' ἐγὼ ἐκεῖνος
πού ζητᾷς... Ἐμένα μὲ λένε
Ταρζάν... Ἐχω ὅμως ἓνα δι-
δυμο κακὸ ἀδελφόν... Εἶναι ἱ-
διος μ' ἐμένα. Μοιάζουμε σάν
δυὸ σταγόνες νερό!...

Καὶ συνεχίζει προσπαθώντας
νὰ θυμηθῇ:

— Κάποτε μοῦ εἶχε πεῖ πὼς
στὴ Ζούγκλα πού βρίσκεται πέ-
ρα ἅπ' τὸ μεγάλο ποτάμι συ-

νάντησε μιά πανώρια μελαψή κοπέλλα... Πώς θέλησε νά τήν κάνη σκλάβθα του καί σκότωσε τούς γονιούς της. Καί πώς τέλος τοῦ ξέφυγε καί δέν μπόρεσε νά τήν βρῇ πουθενά... Ἐσύ λοιπόν ἤσουν αὐτή ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα;

Ἡ Ταταμπού ἀρχίζει νά κλονίζεται. Ρίχνει ἐξεταστικές ματιές στο πρόσωπο καί στο κορμί τοῦ Ταρζάν. Προσπαθεῖ νά ξαναφέρῃ σ'α μάτια της ζωντανή τήν εἰκόνα τοῦ ἀπαίσιου κακούργου... Τέλος τὸν ρωτᾷ ψυχρά:

— Πῶς λένε τὸν ἀδελφό σου; Πού θά μ'πορέσω νά τὸν βρῶ; Ὁ Ταρζάν ἀργεῖ λίγο νά τῆς ἀποκριθῇ:

— Τὸν λένε Ναζράτ, μουρμουρίζει. Εἶναι ἕνας ἀπαίσιος κακούργος!... Ζῇ κάπου ἐδῶ κοντά. Σὲ μιά κρυφὴ ὑπόγεια σπηλιά τῆς Ζούγκλας... Κάποτε ζούσαμε μαζί... Ὅμως μιά νύχτα θέλησε νά μὲ δολοφονήσῃ... Τὸν κυνήγησα μὰ δέν πρόλαβα νά τὸν σκοτώσω. Τοῦ πέταξα ὅμως τὸ μαχαίρι μου καί τὸν χτύπησα στο δεξιὸ πόδι... Ἀπὸ τότε κουτσαίνει λίγο σὰν περπατάει. Εἶναι τὸ μόνο σημάδι πού μπορεῖ κανεὶς νά ξεχωρίσῃ αὐτὸν ἀπὸ ἐμένα. Σὲ ὅλα τ' ἄλλα εἶμαστε ἀπόλυτα ἴδιοι κι ἀπαράλλακτοι!...

Απὸ τότε χωρίσαμε. Ποτέ δέν τὸν ξαναεῖδα. Μὰ οὔτε καί θέλω νά τὸν ξέρω γιὰ ἀδελφό μου! Νοιώθω θανάσιμο μῖσος γι' αὐτόν. Τὸ ἴδιο κ' ἐκεῖνος γιὰ μένα!...

Ἡ πανώρια Ταταμπού μένει, γιὰ λίγες στιγμές, βαθεῖα συλ-

λογισμένη. Θυμᾶται πῶς πραγματικά ὁ λευκὸς κακούργος κούσιινε λίγο ἀπ' τὸ ἕνα τοῦ ποδάρ. Ἄρα ὁ Ταρζάν λέει ἀλήθεια. Ὁ κακὸς διδυμὸς ἀδελφός του, ὁ ἀπαίσιος Ναζράτ, ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ πατέρα καί τῆς μητέρας της.

— Συχώρεσέ με, ψιθυρίζει μετανιωμένη στὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Μοιάζετε τόσο πολὺ πού μόλις σὲ ἀντίκρυσα θόλωσε τὸ μυαλό μου!...

ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΕΝΟΙ ΜΕ ΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Δέν περνᾶνε λίγες στιγμές κι ὁ Ταρζάν ρωτᾷ τὴν Ταταμπού:

— Ὁ Γκαοὺρ πού εἶναι;

— Μ' ἔφερε μέχρι κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ πέτρινο βουνό, τοῦ ἀποκρίνεται. Ὑστερα πῆρε τὸ μονοπάτι τρέχοντας γιὰ νά ξαναγυρίσῃ στὴν ὄχθη τοῦ μεγάλου ποταμιοῦ. Θέλει νά τιμωρήσῃ τοὺς μαύρους πού κυνηγοῦσαν νά μὲ σκοτώσουν...

— Ἀργησε ὅμως πολὺ, μουρμουρίζει ὁ Ταρζάν.

— Νάι, κάνει ἡ Ταταμπού. Μὰ δέν ἀνησυχῶ καθόλου. Ὁ Γκαοὺρ εἶναι τόσο δυνατός!... Τόσο γενναῖος κι ἀτρόμητος!... Κανένας δέν θά μ'πορέσῃ ποτέ νά τοῦ κάνῃ κακό!...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κατσοφιάζει.

— Ἴσως νά κινδυνεύῃ... Θὰ πᾶω ἀμέσως νά τὸν βοηθήσω.

— Δύσκολο μοῦ φαίνεται, μουρμουρίζει ἡ μελαψὴ κοπέλλα. Ἄν ὅμως κινδυνεύῃ, θὰ ρθῶ κ' ἐγὼ μαζί σου!... Ὁ Γκαοὺρ εἶναι ὁ μόνος ἄντρας

πού θά μπορούσα νά τοῦ χαρίσω τὴν καρδιά μου... Πρῶτα ὅμως πρέπει νά σπαράξω τὸν κακοῦργο ἀδελφό σου... Μέχρι τότε θά μένω ἐδῶ στὴ σπηλιά... Θά ζῶ κοντὰ στὸν Γκαοῦρ σὰν ἀδελφή του...

Ὁ Ταρζάν κατσουφιάζει ἀκόμα πιὸ πολὺ τώρα. Δαγκώνει τὰ χεῖλια του καὶ τῆς λέει ξερά:

— Πάμε, Ταταμπού... Γιὰ ν' ἀργήσῃ ὁ φίλος μου κάτι σοβαρὸ θά τοῦ συμβαίνει...

Κι ἀρχίζουν νά κατεβαίνουν μαζί τ' ἀπόκρημνα κ' ἐπικίνδυνα βράχια τοῦ πέτρινου βουνοῦ.

Σὰν φτάνουν κάτω ὁ λευκὸς γίγαντας προσκαλεῖ μὲ μιὰ κραυγὴ τοῦ τὸν ἐλέφαντα Σόμ. Κ' ἐκεῖνος δὲν ἀργεῖ νά

φτάσῃ κοντὰ τους.

Ὁ Ταρζάν κ' ἡ Ταταμπού πηδοῦν στὴ ράχι του καὶ τρέχουν μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ μεγάλο ποτάμι...

... ..
"Αγριεὶς φωνῆς κι ἀλαλαγμοὶ φτάνουν στ' αὐτιά τους μόλις πλησιάζουν στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς ἔχουν ἀνεβάσει δεμένον τὸν Γκαοῦρ πάνω σ' ἓνα μεγάλο ρετινὸ δέντρο. Κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο ἔχουν ἀνάψει φωτιά... Τὰ πρῶτα κλαδιά τοῦ δέντρου ἄρχισαν κιόλας ν' ἀνάθουν... Σ' ἓ λίγο δλόκληρο τὸ εὐφλεκτο ρετινὸ δέντρο θά φουντώσῃ στὶς φλόγες καὶ θά καίγεται σὰν πυροτέχνημα. "Ἔτσι ὁ ἄμοιρος Ἑλληνας θά βρῇ, δε-



Ὁ γιγαντώσωμος Σὲμ ρουφάει μὲ τὴν προβεσκίδα του νερὸ ἀπ' τὸ ποτάμι καὶ σβήνει τὴ φωτιά.

μένος καθώς είναι στὰ κλαδιά του, τὸν πιὸ φρικτὸ θάνατο. Θὰ καὶ ζωντανός!

— Κακοῦργοι! οὐρλιάζει ὁ Ταρζάν. Καὶ πηδώντας ἀπ' τὴ ράχη τοῦ ἐλέφαντα, χύνεται σὰν μανιασμένο θηριὸ κατὰ πᾶνω τους. Σχεδὸν ταυτόχρονα κάνει τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα Ταταμπού.

Οἱ ἀραπάδες τὰ χάνουν μπροστά στὴν ξαφνικὴ κι ἀναπάντεχη αὐτὴ ἐπίθεση...

Τὰ φονικά μαχαίρια τοῦ λευκοῦ ἄντρα καὶ τῆς μελαψῆς γυναικας, σχίζουν τὰ στήθια τους!...

Ἕνας, δύο, τρεῖς, τέσσαρες, πέντε, σωριάζονται κάτω καὶ σφαδάζουν οὐρλιάζοντας ἀπ' τοὺς θανατεροὺς πόνους! Ἀπ' τὰ στόματά τους ξεχύνονται κόκκινοι ἀφροί!...

Οἱ ἄλλοι ἰθαγενεῖς τρομάζουν ἀφάνταστα βλέποντας τὸ μακελιὸ ποὺ γίνεται καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια νὰ σωθοῦν...

Στὸ μεταξὺ οἱ φλόγες σκαρφαλώνουν στὸ ρετσινόδεντρο, ὅλο καὶ πιὸ ἐπάνω... Στὰ ψηλὰ κλαδιά του ὁ Γκαοὺρ ἀρχίζει νὰ καίγεται! Ξεφωνίζει σπαραχτικὰ ἀπ' τοὺς πόνους.

Ἡ Ταταμπού δὲν ἀντέχει ἄλλο... Τρελλὴ ἀπὸ ἀγωνία κι ἀπόγνωσι γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της γίγαντα, κάνει νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ φλογισμένο δέντρο. Ὅμως πιάνεται ἀπὸ ἓνα ἀναμμένο κλαδί καὶ ξεφωνίζοντας ἀπ' τὸν πόνο παρατάει τὴν τρελλὴ προσπάθεια...

Ὁ Ταρζάν τάχει κυριολεκτικὰ χαμένα. Τὸ μυαλό του ἔχει

σταματήσει. Δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ φίλο του. Τὸ φίλο του ποὺ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ τὸν ἀγκαλιάσουν θανατερά οἱ κόκκινες λαίμαργες φλόγες!...

Καὶ νά: Τὴν τελευταία στιγμή ὁ γνώριμός μας γιγαντώσωμος ἐλέφαντας ἔρχεται νὰ σώσῃ τὴν κατάστασι:

Τρέχοντας ὁ Σὸμ φτάνει στὴν ὄχθη. Βουτάει μὲ βιάσι τὴν προβοσκίδα του στὸ ποτάμι καὶ ρουφάει ὅσο περισσότερο νερὸ μπορεῖ. Ἀμέσως ζυγώνει τρέχοντας τὸ δέντρο ποὺ καίγεται καὶ σηκώνοντας τὴν προβοσκίδα σὰν πυροσβέστης, πετάει μὲ ὀρμὴ τὸ νερὸ ποὺ ἔχει ἀποθηκεύει στὸ τεράστιο στόμα του.

Ὑστερα συνεχίζει νὰ κάνῃ τὸ ἴδιο, πηγαίνοντας στὸ ποτάμι καὶ σβήνοντας ἓνα - ἓνα τὰ φλογισμένα κλαδιά ποὺ θρίσκονται πιὸ κοντὰ στὸν Γκαοὺρ. Ἔτσι καταφέρνει νὰ περιορίσῃ τὴ φωτιά.

Μὰ τὴ δεκάτῃ τρίτῃ φορὰ ποὺ πάει στὸ ποτάμι καὶ βουτάει τὴν προβοσκίδα του γιὰ νὰ ρουφήξῃ νερὸ, κάτι ἀφάνταστα τραγικὸ γίνεται: Ἕνας κροκόδειλος παρουσιάζεται ξαφνικὰ καὶ ἀνοίγοντας τὶς τεράστιες μασσέλες, τοῦ ἀρπάζει γερὰ μέσα σ' αὐτὲς τὴν προβοσκίδα.

Ὁ γιγαντώσωμος ἐλέφαντας στριγγλίζει σπαρακτικὰ καὶ παλεύει ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ λευθερωθῇ!... Τραβάει ἔξω τὸν κροκόδειλο καὶ σηκώνοντάς τον ψηλὰ μὲ τὴν προβοσκίδα του τὸν χτυπάει μὲ ἀφάντα-

στη όρμη κάτω. Μά το άπαί-
σιο έρπετό έχει γαντζωθεί. γέ-
ρα και ούτε παθαίνει τίποτα,
ούτε και ξεγαντζώνεται άπ'
την προβοσκίδα...

Στό μεταξύ τά μισοσθημέ-
να κλαδιά του ρετσινόδεντρου
άρχίζουν νά ξαναφουντώνουν!
‘Ο άμοιρος Γκαούρ σίγουρα
πιά θά καή τώρα σάν λαμπά-
δα!...

‘Η πανώρια κι’ άτρόμητη
Ταταμπού ξανατραβάει πάλι
τό φονικό μαχαίρι της και
φτάνοντας γρήγορα στήν δχθη
πλησιάζει τά δυό θεριά που πα-
λεύουν. Και περιμένει την κα-
τάλληλη στιγμή για νά δράση.

‘Ο έλέφαντας τινάζει δώθε-
κείθε τόν κροκόδειλο που δέν
έννοει με κανένα τρόπο νά ξε-
κολλήση άπ’ την προβοσκίδα
του.

Και νά: Σε μιá στιγμή ό
Σόμ άναποδογυρίζει τό φολι-
δωτό έρπετό. ‘Η Ταταμπού έκ-
μεταλλεύεται την εύκαιρία και
καρφώνει πολλές φορές τό μα-
χαίρι της στή μαλακιά κοιλιά
του. Σκοτώνει τόν κροκόδει-
λο!

“Ετσι, λεύθερος τώρα ό έλέ-
φαντας, συνεχίζει τό σωτήριο
έργο του. Ρουφάει νερό και
τό τινάζει πάνω στά φλογισμέ-
να κλαδιά... Σε λίγο ή φωτιά
του δέντρου έχει σβήσει έντε-
λώς.

‘Ο Ταρζάν σκαρφαλώνει ά-
μέσως επάνω, κόβει τά χορτό-
σχοινα που δένουν τόν Γκα-
ούρ, τόν λευθερώνει και πη-
δάνε χαρούμενοι κι’ οί δυό κά-
τω.

‘Ο μελαψός γίγαντας άγκα-

λιάζει την Ταταμπού και τη
φιλάει μ’ εύγνωμοσύνη στο
μέτωπο:

— Σ’ εύχαριστώ, της λέει.
Μου έσωσες κι’ έσύ τη ζωή.
Τώρα δέν μου χρωστάς τίποτα.
‘Αμέσως γυρίζει στόν Ταρ-
ζάν:

— Σ’ εύχαριστώ κι’ έσένα
φιλε και άδελφέ μου! Κάθε
στιγμή που περνάει σέ θαυμά-
ζω και σ’ άγαπώ πιο πολύ!

Οί δυό γίγαντες βοηθάνε
τώρα την πανώρια μελαψή κο-
πέλλα ν’ άνέβη και νά καθήση
στή ράχι του έλέφαντα. Και
τό γιγαντόσωμο παχύδερμο
ξεκινάει. ‘Ο Γκαούρ κι’ ό
Ταρζάν άκολουθούν με τά πό-
δια... Και παίρνουν τό δρόμο
για τό ψηλό θραχώδικο βου-
νό.

‘Ο “Αρχοντας της Ζούγκλας
βαδίζει με τό κεφάλι κατεβα-
σμένο και φαίνεται μελαγχο-
λικός και κακόκεφος. Τά γα-
λάζια μάτια του έχουν σκοτει-
νιάσει και τό πλατύ του μέτω-
πο είναι ζαρωμένο...

‘Ο Γκαούρ τόν ρωτάει με
συμπάθεια:

— Τι έχεις καλέ μου φίλε;

— Ένα μικρό παράπονο,
του άποκρίνεται: ‘Η Τατα-
μπού σάν έφτασε και με βρή-
κε στή σπηλιά σου, χύθηκε με
τό μαχαίρι της νά με κατα-
σπαράξη!

— Γιατί; κάνει χαμένα ό με-
λαψός γίγαντας.

‘Η πανώρια κόρη του άπο-
κρίνεται πάνω άπ’ τη ράχι του
έλέφαντα:

— Συχώρεσέ με Γκαούρ...
Νόμισα πώς ήταν ό λευκός

άντρας πού σκότωσε τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα μου!... Μοιάζει τόσο πολύ!...

‘Ο Γκαούρ διαμαρτύρεται :

— Δὲν εἶναι δυνατόν!... ‘Ο Ταρζάν δὲν μπορεῖ νὰ ἔκανε ἕνα τέτοιο ἔγκλημα!...

‘Η Ταταμπού συμφωνεῖ:

— Καὶ θέβαια, καλέ μου σύντροφε. ‘Ο λευκὸς άντρας πού ζητάω νὰ σπαράξω εἶναι ὁ δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Ταρζάν...

‘Ο μελαψὸς γίγαντας ξαφνιάζεται:

— ‘Εχεις ἀδελφὸ; ρωτάει τὸν “Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Πρώτη φορὰ τὸ ἀκούω!...

— Ναί, μουρμουρίζει ὁ Ταρζάν. Τὸν λένε Ναζράτ καὶ μοῦ μοιάζει καταπληκτικά. Μόνο πού κουτσάινει λίγο ἀπ’ τὸ δεξιὸ πόδι... Μὰ εἶναι ἕνας ἀπαίσιος κακοῦργος πού τὸν μισῶ σὰν τὸν χειρότερο ἐχθρό μου. Ποτὲ δὲν μιλάω γι’ αὐτόν... Ντρέπομαι νὰ μάθῃ ὁ κόσμος· πὼς εἶναι ἀδελφὸς μου...

‘Ο Γκαούρ ἀπορεῖ:

— Καὶ πού ζῇ αὐτὸς ὁ τόσο κακὸς ἀδελφὸς σου; τὸν ρωτάει.

— Κάπου ἐδῶ κοντὰ μας, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Ταρζάν. Σὲ κάποια κρυφὴ ὑπόγεια σπηλιά πού μονάχα αὐτὸς τὴν ξέρει...

Καὶ συνεχίζει:

— Πολλὲς φορές, Γκαούρ, θὰ ἔχῃς συναντηθῇ μαζί του. ‘Ισὼς νὰ τοῦχῃς σὴν καὶ τὴ ζωὴ, νομίζοντας πὼς εἰμαι ἐγώ... Γιὰ ὅσα ἐγκλήματα με κατηγοροῦν οἱ ἱθαγενεῖς, αὐ-

τὸς τὰ ἔχει κάνει... Σίγουρα τώρα θὰ μάθῃ πὼς ἔφτασε ἐδῶ ἡ Ταταμπού ἀπὸ τὴν πέτρα Ζούγκλα. Γι’ αὐτὸ πρέπει νὰ προσέξτε πολὺ. ‘Ο Ναζράτ εἶναι σατανικὸς καὶ καταχθόνιος κακοῦργος. Θὰ βρῇ τρόπο νὰ τὴν ἀρπάξῃ καὶ νὰ τὴν φυλακίσῃ γιὰ πάντα στὴν ἀπαίσια ὑπόγεια σπηλιά του. “Ἄν δὲν τὸ καταφέρῃ, τότε θὰ τὴ δολοφονήσῃ!...

‘Ο Γκαούρ χαμογελάει καλὸκαρδα:

— Τόσο δυνατός εἶναι λοιπὸν ὁ Ναζράτ; Θὰ μπορέσῃ νὰ νικήσῃ καὶ τοὺς δυὸ μας γιὰ νὰ κἀνῃ κακὸ στὴν Ταταμπού;

‘Ο Ταρζάν κάνει μιὰ ἀκαθόριστη κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ του χωρὶς ν’ ἀποκριθῇ...

Στὸ μεταξύ ὁ ἐλέφαντας ἔχει φτάσει στοὺς πρόποδες τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ...

‘Η πανώρια μελαψὴ κοπέλα παηδαί ἀπ’ τὴ ράχι τοῦ ἐλέφαντα.

— ‘Εγὼ δὲν θὰ μείνω μαζί σας! μουρμουρίζει ὁ Ταρζάν, χωρὶς νὰ τοὺς κυττάξῃ στὰ μάτια. Νοστάλησα τὴν ἀγαπημένη μου σπηλιά πού ζῶ τόσα καὶ τόσα χρόνια!

— Θὰ φύγῃς; ρωτάει χαμένα ὁ γιγαντόσωμος “Ελληνας.

— Ναί, Γκαούρ... “Υστερα, νομίζω πὼς εἶναι καλύτερα νὰ μείνετε μόνοι σας...

— “Οχι, ὄχι! φωνάζει τώρα ὁ μελαψὸς γίγαντας. Θὰ μείνῃς κοντά μου. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ χωρίσουμε...

“Ομῶς ὁ Ταρζάν ἔχει πηδήσει κιόλας στὴ ράχι τοῦ ἐλέ-

φαντα και ξεκινάει:

— Γεια σας, τους λέει ψυχρά.

Και προσθέτει ακόμα πιο ψυχρά:

— Θα είμαι πάντοτε φίλος σας!... Και μη ξεχνάτε τον κακούργο Ναζράτ!...

Ο Γκασούρ κι' η Ταταμπού μένουν για πολλή ώρα ακίνητοι στη θέσι που βρίσκονται. Κυττάζουν αμίλητοι τον Άρχοντα της Ζούγκλας που χάνεται άργα στο θαμπό φως του σούρουπου...

Τέλος, ο μελαψός γίγαντας γυρίζει στην πανώρια κόρη:

— Νομίζει πως αγαπιόμαστε, της λέει. Γι' αυτό φεύγει...

Η Ταταμπού τον κυττάζει έρωτηματικά στα μάτια:

— Και λές νάχη άδικο, Γκασούρ;

Κι' οί δυο μαζί πιασμένοι, χέρι-χέρι, αρχίζουν να σκαρφαλώνουν τα τρομακτικά βράχια του θεόρατου πέτρινου βουνού.

Σάν φτάνουν στην κορφή, ο Ποκοπίκο κι' η Χουχού τους υποδέχονται δυσαρεστήμενοι:

— Νόμιζα πως δεν θα ξαναγυρίσετε, μουρμουρίζει ο μικροσκοπικός νάνος. Κι' ότι έτοιμαζόμανε ν' αναλάβω: Αυτοκράτορας της Ζούγκλας!

— Κι' εγώ... Αυτοκρατορίνα! ψιθυρίζει μελιστάλακτα η κοντόχοντρη πυγμαία. Και προσθέτει:

— Με συγχωρείτε κιόλας!..

— Ο «Μεγαλειότατος» που είναι; ρωτάει περίεργος ο Ποκοπίκο.

— Γύρισε στη σπηλιά του, αποκρίνεται σκεπτικός ο Γκασούρ.

— Μπα; κάνει ο νάνος. Και σκαρώνοντας έκ του προχείρου το απαραίτητο στιχάκι, σιγανοτραγουδάει:

«Κρατάτε ο καθένας σας
τα σίγουρα τσαρδάνια σας,
καθότι: πολὺ γρήγορα
θά... φάτε τα μoustάνια σας!»

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Το Κατάστημά μας "ΑΓΚΥΡΑ" Πειραιώς
ἀριθ. 18, ἀναλαμβάνει τὴν βιβλιοδέτησιν τῶν
ΟΚΤΩ ΠΡΩΤΩΝ ΤΕΥΧΩΝ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ"

σὲ καλαίσθητο τόμο, ΜΟΝΟΝ μὲ ΔΡΧ. 5.

Ἐπίσης στὰ Γραφεῖα μας θὰ πωλῆται ὁ Πρῶτος
τόμος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» μὲ δρχ. 20

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ"

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

φροντίστε όλοι νά προμηθευθήτε εγκαίρως τό 14ο καταπληκτικό τεύχος τοῦ θρυλικοῦ καί ἀγαπημένου σας περιοδικοῦ, μέ τόν συναρπαστικό τίτλο :

«ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Γραμμένο ἀπό τόν ΝΙΚΟ ΡΟΥΤΣΟ

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΠΟΛΛΕΣ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

- 1) Ἡ θανάσιμη πάλη Γκαούρ καί Ταρζάν
- 2) Ἡ ἐμφάνισις τοῦ σατανικοῦ καί καταχθόνιου Ναζράτ, τοῦ ἀδελφοῦ καί σωσία τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.
- 3) Ὁ μυστηριώδης νυκτερινός ἐπισκέπτης.
- 4) Τό ἀνεξήγητο μυστήριο τοῦ μαχαιριοῦ.
- 5) Οἱ φοβερές ὑποψίες τοῦ Γκαούρ.

Κανένας δέν πρέπει νά μένη χωρὶς νά διαβάσῃ τῇ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ

Εἶναι τὸ ΤΕΥΧΟΣ—ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ !

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκτοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τόν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικά ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τόν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 13

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς **ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**



ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

- | | |
|--------------------------|-----------------------------|
| 1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ | 5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ |
| 2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ | 6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ |
| 3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ | 7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ |
| 4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ | 8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ |

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

- | | |
|------------------------------|--|
| 9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ | 13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ |
| 10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ | 14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ |
| 11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ | 15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΩΜΟΥ |
| 12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ | 16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ |

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694